

Tháng 6, 2017

Portland Với Nhóm Sinh Hoạt Người Việt Cao Niên-AHSC

Vợ chồng người viết "không còn trẻ nữa" nên thường đi sinh hoạt với những nhóm người Việt cao niên để cho cuộc đời thêm vui, chứ ở nhà nhìn nhau hoài nhiều khi cũng thấy "không vui" vì không còn chuyện gì để nói với nhau một cách tinh tứ, lãng mạn như ngày xưa ấy. Chúng tôi không có cãi nhau to tiếng là mừng lắm rồi vì ai nấy cũng đang học chữ "Nhẫn" mà lị! Smile!

Mỗi sáng thứ năm hằng tuần, vợ chồng người viết thường đến sinh hoạt với Nhóm Sinh Hoạt Người Việt tại Trung Tâm Y tế và Dịch Vụ Chấn Á ở 3430 SE Powell Blvd, Portland, OR 97202 từ 9:30 AM đến 12:00 PM.

Chương trình này trước đây chỉ giới hạn trong cộng đồng người Hoa tại Portland, sau đó được

mở rộng cho cộng đồng người Việt. Các sinh hoạt được tổ chức tại hai trung tâm Portland và Beaverton. Vợ chồng chúng tôi là những người tham gia chương trình này ngay từ lúc mới được thành lập vào năm 2010.

Nhóm Sinh Hoạt Người Việt sinh hoạt hằng tuần vào ngày thứ Năm theo chương trình dưới đây:

Từ 9:30 – 10:00 AM: Tập thể dục

Từ 10:00 – 11:30 AM: Trình bày giáo dục các vấn đề liên quan đến sức khỏe, an sinh xã hội, v.v.

Từ 11:30AM – 12:00 PM: Com trưa miễn phí

Tại trung tâm Portland, có thêm sinh hoạt của Hội Phụ Nữ vào ngày thứ Tư hằng tuần từ 10:00 AM đến 11:30 AM. Ngày thứ Ba có sinh hoạt ở trung tâm Beaverton (12500 SW Allen BLVD, Beaverton, OR 97008 từ 9:30 sáng đến 12 giờ trưa).

Quý vị được ăn cơm gạo lức và thức ăn dinh dưỡng hợp khẩu vị Á Châu do nhà hàng nấu. Ngon lành chưa? Smile! Chương trình sinh hoạt và ăn trưa miễn phí này đã có từ lâu, nhưng đa số những người tham dự là người Hoa. Nhóm Sinh Hoạt Người Việt chỉ mới bắt đầu sinh hoạt từ ngày 21 tháng 1 năm 2010.

Những ngày đầu tiên sinh hoạt của Nhóm Sinh Hoạt Người Việt vì chưa có nhân viên người Việt nhiều như ngày nay, người viết đã xung phong làm "thợ vịn thông dịch viên" và làm "thợ vịn dịch" dùm các tài liệu, thông cáo của AHSC sang Việt ngữ giúp cho các nhân viên người Việt gốc Hoa biết tiếng Việt ít ít. Kể cũng hay hay! Smile!

Người viết cũng đã nhiều lần giới thiệu sinh hoạt NSHNV trong mục Một Cõi Thiên Nhân do tôi phụ trách (bài số 177, số 248, số 284, v.v.) trên Oregon Thời Báo tại địa phương để các đồng hương Việt Nam đến sinh hoạt cho vui. Nhiều độc giả ORTB sau khi đọc những tin tức này đã đến tham dự sinh hoạt chung với chúng tôi vì "Càng đông chúng ta càng vui nhiều". Kể cũng vui vui!

Sau này số lượng đồng hương Việt Nam tham gia NSHNV ngày một đông nên trung tâm đã muốn thêm nhiều nhân viên giỏi tiếng Anh lẫn tiếng Việt vào phụ trách các chương trình sinh hoạt ngày càng đa dạng và càng khởi sắc hơn.

Vợ chồng người viết trở lại làm hội viên bình thường như những hội viên NSHNV khác, học hỏi nhiều điều mới lạ nơi những người bạn trẻ này.

Một tin vui dành cho người cao niên sống ở quận Multnomah là trung tâm AHSC đã thực hiện "Chương Trình Bữa Ăn Trưa Của Người Cao Niên" miễn phí vào các ngày thứ Ba, thứ Tư, thứ Năm, và thứ Sáu với những thức ăn đầy đủ chất bổ dưỡng, hợp khẩu vị người Á Đông do nhà hàng nấu. Ngon lành quá rồi chứ gì? Smile!

Những ngày lễ lớn như Tết Nguyên Đán, Tết Trung Thu, Giáng Sinh, Ngày của Cha Mẹ, v.v., các nhân viên NSHNV tổ chức những buổi cơm trưa dưới hình thức Potluck và các trò chơi vui vẻ hợp với tuổi cao niên để mọi người chung vui với nhau.

Xin mời thưởng thức Youtube Happy Father's Day 2017 do người viết thực hiện qua link dưới đây
<https://youtu.be/U381XDdA7k4>

Ngoài ra khi khi hậu mùa xuân, mùa hè ấm áp, những cuộc đi chơi ngoài trời cũng được thực hiện.

Gần đây nhất, tuần vừa qua chúng tôi được hướng dẫn đi bộ trên chiếc cầu Tilikum Crossing mới được xây cất tại Portland, OR.

Mời quý thân hữu cùng vui với chúng tôi qua youtube dưới đây:

[Nhóm Sinh Hoạt Người Việt đi chơi trên cầu Tilikum Crossing- 6-21-17](https://www.youtube.com/watch?v=sTuCMkFL5AM)

<https://www.youtube.com/watch?v=sTuCMkFL5AM>

Hằng năm Trung Tâm Y Tế và Dịch Vụ Châu Á (AHSC) có tổ chức "Hội Chợ Sức Khỏe Miễn Phí Thường Niên để khám sức khỏe, dịch vụ tư vấn, và những thông tin sức khỏe bằng tiếng Anh, tiếng Hoa, tiếng Hàn và tiếng Việt. Năm nay Hội Chợ Sức Khỏe Cộng Đồng Châu Á sẽ được tổ chức vào ngày thứ Bảy 12 Tháng 8 Năm 2017 tại:

Địa điểm: Trung Tâm Y Tế & Dịch Vụ Y Tế

3430 SE Powell Blvd, Portland 97202

Mọi chi tiết xin liên lạc: 503-872- 8822

hearhfair@ahscpx.org

Chi phí điều hành trung tâm một phần do chính phủ tài trợ, một phần do các cơ sở thương mại, các vị mạnh thường quân giúp đỡ trong các buổi tiệc gây quỹ hằng năm. Người viết và các "lão bà bà" khác cũng góp vui với các màn trình diễn áo dài Việt Nam trong các buổi tiệc gây quỹ này. Mời xem nhé. Smile!

Màn trình diễn áo dài của Nhóm Sinh Hoạt Người Việt

[Suong Lam Portland](https://www.youtube.com/watch?v=Itp41c7W9So)

<https://www.youtube.com/watch?v=Itp41c7W9So>

Trong chiều hướng phát triển để đáp ứng nhu cầu về nhân sự và dịch vụ ngày một tăng, Trung tâm Y tế và Dịch Vụ Châu Á đang xây cất một trụ sở mới tọa lạc ở 9035 SE Foster, Portland OR 97266.

Lễ động thổ đặt viên gạch đầu tiên được tổ chức ngày 22 tháng 4 năm 2017 với sự tham dự của thị trưởng Portland, ông Ted Wheeler và các viên chức cao cấp khác của quận Multnomah, Portland- OR. Xin mời vào xem kế hoạch phát triển và mọi sự đóng góp, hỗ trợ cho việc xây dựng trung tâm mới AHSC qua link dưới đây:

New Building of AHSC
<http://ahscpdx.org/bridge/>

Các nhân viên Việt Nam phụ trách các chương trình sinh hoạt với nhóm người Việt này có trình độ kiến thức cao, rất dễ thương, và sốt sắng giúp đỡ, thông dịch cho các hội viên khi cần thiết trong các

vấn đề liên quan đến sức khỏe, an sinh xã hội, v.v. Nhờ những sinh hoạt thiết thực hữu ích này nên số hội viên tham gia ngày một đông. Nếu muốn biết thêm chi tiết, xin vui lòng gọi 503-872- 8822 (Cang Lê- Ext 209, Melissa Nguyễn (208), Cường Nguyễn (212), Amanda Vu (246)).

Cũng nhờ đi sinh hoạt với Nhóm Sinh Hoạt Người Việt này mà người viết biết thêm nhiều điều hay lạ có ích lợi cho sức khỏe, cho kiến thức, cho tinh thần của mình. Chúng ta tuổi “không còn trẻ nữa” nên cần có một cách sống và cách suy nghĩ thế nào để an hưởng tuổi già khỏe mạnh và thành công.

Mời xem thêm các sinh hoạt của NSHNV Portland

qua Collection dưới đây:
Collection Sinh Hoạt Cộng Đồng
359 followers - 16 posts - Public
<https://plus.google.com/u/0/collection/MqL3kB>

Trong buổi họp tuần qua, người viết học được rằng: “Muốn có một tuổi già khỏe mạnh, thành công thì người cao niên cần phải khỏe mạnh về thể chất lẫn tinh thần.”

1.- Về thể chất cần phải chịu khó tập thể dục mỗi ngày 30 phút. Các bác sĩ thường khuyên chúng ta nên tập thể dục vì những lợi ích cho sức khỏe như giảm huyết áp, giúp ngăn ngừa các bệnh tim (đột quỵ, tai biến mạch máu não), làm chậm tiến trình lão hoá, giảm rủi ro mất thăng bằng, xung khớp, v. v.

2.- Về tinh thần cần phải năng động hoạt động xã hội, giao tế với bạn bè, tránh ưu sầu, phiền não để khỏi bị trầm cảm.

Trong những buổi họp với thân hữu hay trong giao tế xã hội, người viết thường nghe quý bà than thở, tâm sự rằng: “Ông nhà tôi bây giờ khó tính, cáu gắt, ưa cựa nựa hơn ngày xưa nhiều” hoặc là “người gì khó chịu quá, không có galant như ngày xưa, ưa bắt lỗi bắt phải những chuyện không đâu, v.v.”. Quý ông cũng thò lộ: “Mấy bà bây giờ sao khó ưa quá, không còn dịu dàng như hồi mới cưới nữa, v.v.”

Nói thật lòng, cuộc sống trong cõi nhân gian này là một dòng biến dịch không ngừng. Con người sinh ra và lớn lên, thay đổi về thể chất lẫn tinh thần từ tuổi thơ cho đến tuổi già theo quy luật sinh, lão, bệnh, tử như nhà Phật thường dạy.

Có những thay đổi tốt và có những thay đổi xấu mà chính chúng ta đôi khi không nhận ra mà chỉ thấy những thay đổi của đối phương mà thôi.

Khi gây lộn, tranh cãi nhau, chúng ta chỉ thấy khuyết điểm của phe địch mà quên đi họ cũng có những ưu điểm đấy. Nhất là quý ông thì tự ái to như cái nia, lúc nào cũng không chịu nhận lỗi của mình. Khi quý ông nổi nóng lên thì thường hay quát tháo um sùm, phát ngôn bừa bãi, nhiều khi còn xỏ tiếng Nho, tiếng Đức đối với bạn bè, và ngay cả với vợ con nữa!

Quý bà khi giận chồng, giận con thì chỉ biết cằn nhằn càm ràm hoặc âm thầm rơi lệ, hoặc đi tâm sự với bạn bè mà thôi. Thường thì người đàn bà giỏi chịu đựng, nhẫn nhịn hơn so với quý ông, một phần vì sự giáo dục của văn hóa Á Đông, một phần vì là bản tính phụ nữ, nhất là quý bà ở thế hệ cũ. Xin lỗi quý ông nhé vì đó là một sự thật không chối cãi được theo sự cảm nhận của người viết, chứ người viết không dám mạo phạm đến ai cả. Cảm ơn quý vị nhiều. Smile!

Đa số đàn ông Việt Nam của thế hệ xưa cũ “không bị đi học tập cải tạo” vẫn còn có thái độ chồng chúa vợ tôi “xưa quá đi Diễm” này, trong khi quý ông “bị” đi học tập cải tạo về thì lại thương vợ thương con và “giỏi” hơn ngày xưa nhiều, hết còn “làm thánh, làm tướng” như ngày xưa nữa. Một thay đổi đáng khen! Thích nhé! Thôi thì, chúng ta nên tập nhớ, tập nhìn những ưu điểm của người khác để mà sống vui sống khỏe nhé. “Smile!”

Người viết cũng đã từng thưa rằng: "Niềm Vui hay Nỗi Buồn trong cuộc đời, đôi khi do chính mình tạo ra" Dù có tâm hồn nghệ sĩ, làm thơ viết văn sống nhiều với trái tim tình cảm, nhưng người viết sống rất thực tế và cố gắng làm những gì thiết thực vui mình ích người trong đời sống hằng ngày để cho cuộc đời này thêm vui, và đáng sống một tí! Smile!

Ai bảo tuổi già buồn tẻ? Nhảm đấy nhé! Hãy đến sinh hoạt với Nhóm Sinh Hoạt Người Việt Cao Niên ở

Portland và Beaverton tại các trung tâm AHSC sẽ thấy vui ngay! Smile!

Xin cảm ơn ban điều hành Trung Tâm AHSC, quý vị nhân viên Việt Nam, thiện nguyện viên của NSHNV đã đem niềm vui và nụ cười đến cho những người “không còn trẻ nữa” như chúng tôi,

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân
Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 375-ORTB 787-62817)

Linh Hồn của Giọt Mưa

Từ mái lá những hạt mưa nhỏ giọt
Giọt thon dài trong vắt rơi mau
Mong manh không sắc không màu
Như phản chiếu không gian cô quạnh.

Chiều hong gió trời mưa trở lạnh
Cái lạnh âm thầm như cắt vào da

Đêm Nghe Tiếng Mì Gõ

Tiếng gõ lạnh buồn trong ngõ vắng
Lóc cóc đều vang giữa đêm thâu
Đêm đen hun hút một màu
Tiếng gõ ấy nghe sao buồn lạ.

Đêm rất vắng sắc đen tàn tạ
Thằng bé gõ mì, gõ quá nửa đêm

Cánh tay bỗng nổi da gà
Se se lạnh dâng đầy lồng ngực.

Mây lang thang nhạt nhòa ký ức
Những linh hồn như vương vất quanh đây
Trăm năm như giấc ngủ ngày
Ngoảnh mặt lại nôi kê chưa chín.

Những giọt mưa chuyển dần sang tím
Màu tím buồn tê tái long lanh
Mưa càng mau, giọt càng nhanh
Hạt mưa tí tách chòng chành vỡ tan.

Ngập ngừng gió thổi miên man
Bước hoang dại đang tìm chôn xưa
Tóc dài ướt sũng ướt nước mưa
Cành cậy nhỏ run run suốt muốt.

Gót hài trơn nặng nề khó bước
Se sắt buồn hai đầu gối run run
Hồn của giọt mưa nặng trĩu u buồn
Mây tan tác trời mưa đã tạnh.
nguyễnthịmãnnâu

Bà Đồ Cần Thơ

Ngày xưa ở xứ Tây Đô,
Có người được gọi " Bà Đồ Cần Thơ".
Văn chương chữ nghĩa lơ mơ,
Tính tình chân chất khờ khờ khó thương.
Học hành dở dở ương ương,
Sắc tài thì cũng thường thường bậc trung.
Trời cho cái tính ung dung,
Chuyện đâu còn đó, rồi tung làm gì....

Bây giờ sắp cổ lai hy,
Chuyện chi cũng cứ hi hi cho xong.
Trong lòng còn mỗi chữ KHÔNG...

Kiều Mộng Hà

Bà Đồ Hà Nội

Ngày xưa (1954) quần tã chạy dài,
Giờ về Hà Nội đóng vai bà Đồ.
Tặng người mập mập lại thô,
Ưa làm, ưa vác một bồ ngà voi.
Hay cười, hay nói, loi chơi,
Chữ xài tàm tàm không nổi văn chương.
Công danh cũng thẹn hoạn đường,
Cuộc đời bằng phẳng, Trời thương được nhờ.
Chẳng bương chải, khỏi bơ phờ,

Bước chân nhanh lướt nhẹ trên đường
Thời gian thở hắt mềm tê dại.

Quá khứ ấy có bao giờ trở lại
Tiếng gõ mì lách tách năm xưa
Âm vang xa thảng thốt âm thừa
Nghe lạnh vắng buồn lê trong dạ.

Nhớ quá đi thôi vàng phai xa lạ
Trỗi dậy trong lòng đêm vắng từng đêm
Con tim nhịp máu đập mềm
Tiếng mì gõ rêm rêm lồng ngực.

Một người thức, và bao nhiêu người thức
Thằng bé gõ mì lóc cóc trong đêm
Đêm dài đêm vắng từng đêm
Thiên thu vỗ giấc, trái mềm hoang vu.
nguyễnthịmãnnâu

Tịnh Khẩu Nghe Mưa Roi

*Hạt châu
Lát phát hai hàng
Roi trên táng lá...
Hồng vàng rực hoa.*

*Một đôi sáo
Đậu hiên nhà
Mặc mây buông thấp
Mưa là đà bay...
Sáo tia tia sợi lông mày
Xoè đôi cánh
Xoải chân dài... làm duyên.*

*Mặc mưa
xả nước liên miên
Mặc ai ngồi đó
Toạ thiền vô âm.*

*Mưa khua
ướt nụ hoa Tâm
Đôi chim hạnh phúc
húc đầu vào nhau.*

*Sao người
Tịnh khẩu ???
Vĩ sao!!!*

Kiều Mộng Hà
Austin, 25-6-2017

Tâm an, ghi khác dặn dò Sắc Không.

PTHúy

Bà... Già Trung Kỳ

Chị em kể chuyện Bà Đồ
Chạy từ Hà Nội tuốt vô Nam kỳ
Bà Đồ Cần Thơ...hì hì
Bà Đồ Hà Nội chuyện chị cũng tài.
Trung kỳ gánh trọn trên vai
Không Đồ, không Tướng lai rai sống đời.
Tài cán chẳng giỏi bằng người
Khó khăn rồi cũng cố cười cho qua.
Thơ, văn cũng viết ...tà tà
Việc người sẵn giúp, việc nhà làm luôn.
Tội chi sống cuộc đời...buồn?

Lê Thị Hoài Niệm

Bà Già Thái Bình

Rằng em quê ở Thái Bình,
Lúc nào em cũng linh xình theo đuôi.
Người người thoát chạy tới nơi, (1975)
Em, khi thoát được đã hồi tám lăm (1985).
Mười năm em rất chuyên cần,
Xây dựng chủ nghĩa thập phần tốt tươi.
Biên người thành lũy đờn ơi,
Còn đem bán nước, cam đời Hoa nô.
Bây giờ tan nát cơ đồ,
Đau lòng em lắm, bác Hồ có hay?

Sao Khuê

Con thương Mẹ lắm!

*Thương dòng thơ chảy trong tim
Đã theo ngòi viết đi tìm giấy xinh
Viết tay, vung nét cho tình
(Mai tay run rẩy, tự mình ngắm thôi)
Treo lên ướp lấm ngọt bùi,
Gửi về khoe Mẹ, ngậm ngùi tim son:
Khi bàn tay Mẹ héo hon
Cầm trang thủ bút có còn nhắn nha?
Mắt nhòe, nét chữ mở ra
Giấy rung theo nhịp run già nhớ con?*

Ý Nga

EM OI MẬT NGỌT ĐẬU RỒI?

*Lỗi làm sân hận cứ tăng
Hôm qua tích lũy, nặng giềng hôm nay
Bầu trời sắc trắng, xanh mây
Giữ chi đen đui chất đầy trong tim?
Trái tim nhỏ bé im lìm
Khi tràn nó vỡ, biết tìm lại sao?*

*Bao dung, tha thứ bớt nào!
Muốn nhà thom ngọt: mật ngào lên thôi!
Ngào lên mật ngọt một thời
Nhu ong: chịu khó, cho đời ngọt thom!*

Ý Nga

Tâm Tình về Ngày Của Cha 2017

Hôm qua Chủ Nhật 6-18-2017 là ngày những người con ở nước Mỹ vui mừng chào đón Ngày Của Cha. Tôi cũng bỏ nhiều thời gian đi tìm những hình ảnh đẹp và những bài ca về Cha để làm những tấm thiệp Happy Father's Day gửi đến bạn bè để góp lời chúc tụng đến những người Cha trong ngày vui này. Smile!
Văn hóa đạo đức Việt Nam luôn dạy con cái phải kính yêu và nhớ công ơn sinh thành dưỡng dục của Cha Mẹ qua các câu ca dao, tục ngữ dưới đây:

*“Công Cha như núi Thái Sơn
Nghĩa Mẹ như nước trong nguồn chảy ra
Một lòng thờ Mẹ kính Cha
Cho tròn chữ hiếu mới là đạo con”*

Như vậy thì công ơn của cha mẹ sánh bằng ngang nhau, nhưng trong thơ văn, nghệ thuật người ta thường nhắc nhở ân đức và sự nhớ thương về người Mẹ nhiều hơn, sâu đậm hơn người Cha. Có thể là vì mẹ gần gũi, bao dung, dịu dàng, hy sinh chăm sóc con cái nhiều hơn người cha lúc nào cũng nghiêm khắc, lạnh lùng, không biểu lộ tình cảm thương yêu con cái nhiều bằng người mẹ hay chăng? Nhất là trong thời gian chiến tranh, người Cha là những chiến sĩ can trường phải rời bỏ gia đình xông pha nơi trận mạc để bảo vệ đất nước hay phải sống khổ cực trong các trại học tập cải tạo cho nên đàn con chỉ biết trông cậy vào sự bảo bọc vào đôi tay yếu gầy đầy tình yêu thương của người mẹ mà thôi.

Riêng đối với cá nhân người viết, tôi vẫn nghĩ rằng:
Người đã viết rất nhiều về Tình Mẹ
Như nước nguồn, như biển cả mênh mông
Và ngọt ngào như lúa chín ngoài đồng
Con khôn lớn cũng nhờ giòng sữa Mẹ

Cha cũng đã góp phần nuôi dạy trẻ
Đã nhiều đêm cha thao thức canh thâu
Đã nhiều lần Cha lo lắng âu sầu
Khi con trẻ biếng ăn hay biếng học.

Đối với tôi, Tình Cha Nghĩa Mẹ ngang bằng như nhau vì:
Mẹ là hoa cho đời thêm hương sắc
Để cho con thấy vẻ đẹp cuộc đời này
Cha là chim giang đôi cánh tung bay
Cho con biết có trời cao đất rộng.

Thơ Sương Lam

Hôm qua trong khi đi tìm tài liệu viết về Tình Cha. Thật tình người viết rất xúc động khi đọc một đoạn văn viết về việc dạy con của Ông Jack Ma, người sáng lập tập đoàn Alibaba của Trung Quốc. Ông đã viết 9 điều để dạy con trai của ông và người viết tâm đắc nhất các lời dạy dưới đây:

1- Những người không tốt với con, đừng để ý quá nhiều đến người ta. Trong suốt cuộc đời con, không có ai có nghĩa vụ phải tốt với con, trừ ta và mẹ con. Với những người đối xử tốt với con, nhất định phải trân trọng, cảm ơn.

5. Mặc dù nhiều người không được học hành nhiều song vẫn thành công nhưng điều đó không có nghĩa là con không cần dụng công học hành mà cũng có thể thành công.

Những kiến thức con học được chính là thứ vũ khí mà con có. Con người có thể tay trắng lập nghiệp nhưng không thể không có vũ khí mà lập nghiệp, nhớ cho kỹ!

7. Ta không yêu cầu con phải phụng dưỡng, nuôi ta nửa đời còn lại. Đồng nghĩa với việc đó, ta cũng không nuôi con nửa đời còn lại.

Khi con trưởng thành đến mức có thể tự lập, trách nhiệm của ta đã kết thúc. Từ nay về sau cho dù là con ngồi xe buýt hay ngồi trên xe Mercedes, ăn sơn hào hải vị hay cơm canh đạm bạc, con đều phải tự lo liệu.

Xin mời đọc thêm đoạn văn dưới đây:

Jack Ma được nhiều người ngưỡng mộ và biết đến với những quan điểm "khác người", trong đó có cả việc dạy con cái.

“Các bậc cha mẹ thường kỳ vọng con cái mình phải học giỏi, phải nằm trong top những học sinh giỏi nhất của lớp, của trường, của tỉnh, của cả nước và còn phải cao hơn nữa. Vì vậy, họ thường dạy và hướng con cái phải học thật giỏi và chỉ tập trung cho việc học là chính. Trái ngược với các bậc phụ huynh khác, Jack Ma có quan điểm dạy con “khác người”.

Trong cuốn sách *Jack Ma's Internal Speeches: Trust in Tomorrow*, vị tỷ phú chia sẻ quan niệm về giáo dục: "Con không cần phải nằm trong top 3 của lớp, học sinh trung bình là ổn, miễn là bằng tốt nghiệp của con không quá tệ. Lý do là bởi chỉ bằng việc là một học sinh trung bình, con mới có thời gian rảnh rỗi để học những kỹ năng khác".

Theo quan điểm của ông thì học không phải là tất cả, các kỹ năng khác ngoài việc học cũng không kém phần quan trọng. Vì vậy đừng dành hết thời gian cho việc học giỏi nằm top cao để rồi bỏ qua các kỹ năng sống khác.

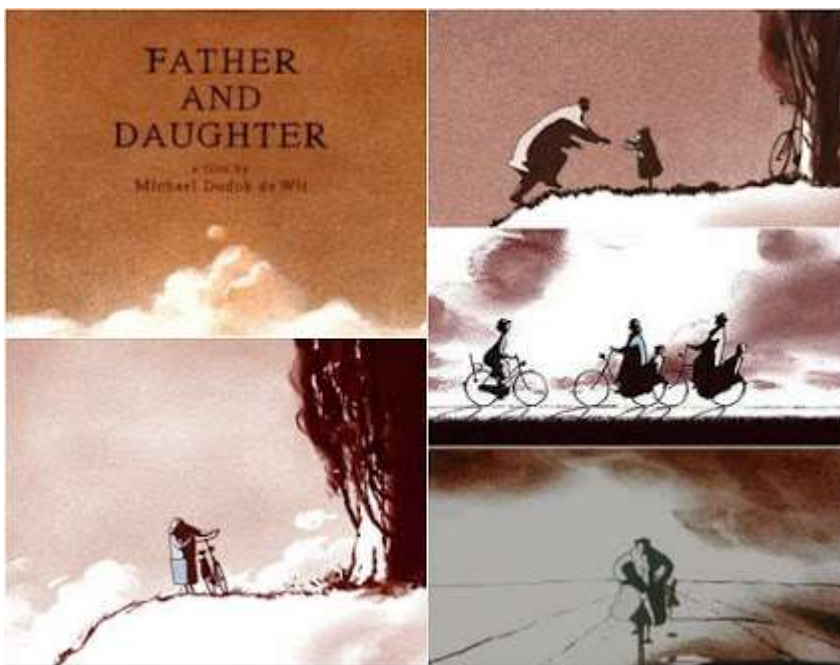
Những học sinh ở Trung Quốc luôn phải nỗ lực hết mình để trở thành người giỏi nhất và gạt hết mọi thứ sang một bên để dành cho việc phấn đấu trên lớp học. Bản thân hệ thống giáo dục của Trung Quốc đã định hình nên quan điểm này của các học sinh. Bất cứ ai muốn vào một trường đại học tốt đều cần phải học chăm chỉ và có điểm cao trong các bài kiểm tra. Những kỹ năng bạn có thể phát triển ở bên ngoài lớp học đều không phù hợp với mục tiêu vào đại học. Thậm chí, với nhiều học sinh, những hoạt động ngoại khóa được cho là tốn thời gian bởi mục tiêu cao cả nhất của họ là vào đại học.

Tuy nhiên, Jack Ma lại có suy nghĩ khác. Ông cho rằng nền kinh tế Trung Quốc phát triển là nhờ những cá nhân xuất sắc và tinh thần doanh nhân. Như ông đã chỉ ra, Alibaba trở thành một trong những công ty thành công nhất thế giới mặc dù thực tế ông không phải là một sinh viên giỏi (ông đã 3 lần trượt kỳ thi vào đại học). Thực tế ngoại trừ Robin Li của Baidu, rất nhiều lãnh đạo hàng đầu của các công ty Trung Quốc đều đạt được thành công mà không cần nằm trong top 3 học sinh ưu tú nhất lớp.

Jack Ma từng nói với phóng viên rằng ông đã viết cho con trai một bức thư vào sinh nhật thứ 18 của cậu với 3 lời dạy: **Một là luôn nghĩ cho bản thân và phán xét độc lập; Hai là luôn giữ tinh thần lạc quan - có rất nhiều vấn đề xảy ra trên thế giới nhưng chắc chắn phải tồn tại giải pháp; Thứ ba là, hãy thành thật, nhất là với cha của mình.**

Dù cách dạy con có khác người đi chăng nữa thì mục đích cuối cùng của Jack Ma cũng chỉ hy vọng con cái trưởng thành và thành công trong cuộc sống."

(Nguồn Trích trong <http://vietnamfinance.vn>)

Lời dạy của người cha đối với con trai nói trên rất thực tế, rất đặc biệt đáng được suy ngẫm, phải không bạn?

Người viết thêm một lần xúc động nữa khi xem một phim rất ngắn "Father and Daughter" đã được đăng tải dưới đây:

Youtube 2000 - short film Father and Daughter - Michaël Dudok de Wit

"Bộ phim hoạt hình về cô gái khao khát cả đời gặp lại người cha mất tích lần đầu tiên được công chiếu trên VTV3 đã chiếm được cảm tình của rất nhiều người xem. Cho đến nay, đã gần hai thập kỷ trôi qua, những hình ảnh đen trắng và nhạc nền buồn đầy ám ảnh của bộ phim vẫn in rõ nét trong tâm trí khán giả nhiều thế hệ.

Bộ phim đã đạt giải Phim hoạt hình ngắn

hay nhất tại lễ trao giải Oscar năm 2000.

Chỉ trong hơn 9 phút ngắn ngủi, "cha và con gái" đã lấy đi nước mắt của biết bao người xem. Tông màu đen trắng, hình họa hết sức đơn giản, nhạc nền không lời dặt dìu êm ái, có lẽ khiến không ít người nhớ về tuổi thơ, về những bộ phim hoạt hình giản dị mà sâu sắc đã cùng chúng ta lớn lên.

Những cảm xúc, ký ức ngày thơ bé ùa về khi đoạn phim bắt đầu khởi chiếu, những kỷ niệm thời ấu thơ quán quýt bên cha hiện lên rõ ràng hơn bao giờ hết...

Đó là một cuộc chia ly đầy day dứt và nuối tiếc khi người cha chèo thuyền qua sông để lại đứa con gái còn rất nhỏ. Ngày ngày, cô bé đạp xe đến bờ sông chờ cha trở về. Những vòng xe cứ quay đều, quay đều, bắt tận như

năm tháng mòn mỏi cô bé đợi tin cha. Cuộc sống cứ lặng lẽ trôi qua, cô bé ngày nào đã trở thành thiếu nữ, lập gia đình, rồi có con... Bất chấp thời gian và thời tiết, dù là những ngày đẹp trời hay những ngày bão lốc, cô vẫn đến bến sông mong được gặp lại cha một lần. Mỗi lần đi qua con đường ấy, cô đều nhìn xa xăm về phía chân trời, nơi lưu giữ hình ảnh cuối cùng của người cha thân yêu...

Cuối cùng, đến lúc đã trở thành một bà lão già lưng còng tóc bạc, không đủ sức đạp xe nữa, cô dắt theo chiếc xe đến dòng sông năm xưa, nay đã trở thành những cồn cát trắng, cỏ hoang mọc đầy, tin vào một phép màu vô hình... Dù cuộc sống có ban tặng cho cô điều tốt đẹp gì, thì cha vẫn là một phần không thể thiếu trong cô. Rồi cô đi bộ dưới lòng sông, bắt gặp chiếc thuyền cũ kỹ ngày đó nhưng giờ đã mất dấu người cha. Nằm trong chiếc thuyền nhỏ, bỗng dưng cô được sống lại thời trẻ dại và nhìn thấy người cha thân yêu... Nếu không thể gặp lại ông trong thế giới này thì cô có thể đoàn tụ với cha ở một nơi thiêng liêng tốt đẹp trong tâm tưởng...

Những thước phim cuối cùng kết thúc cũng là lúc khán giả bật khóc. Ai cũng thấp thỏm chờ đợi theo từng vòng quay bánh xe đạp của cô bé, để rồi ngậm ngùi nhìn bóng cô gái đứng lặng bên dòng sông. Thời gian có trôi đi vô tình, thì người cha vẫn luôn là tượng đài vĩnh cửu, là bờ bến yêu thương, là sự chờ đợi khắc khoải trong cô bé. Tình yêu thương của cô khiến người xem cảm động mà xót xa, gọi nhắc họ về ngày xa xưa, khi họ có thể sà vào lòng cha, được cha bế ẵm. Ký ức giản đơn nhưng cũng đủ cho một đời khao khát chờ đợi..."

(Nguồn: Trích trong <http://daikynghuyen.com>)

Mời quý bạn cùng thưởng thức:

Youtube 2000 - short film Father and Daughter - Michaël Dudok de Wit

<https://www.youtube.com/watch?v=usRRDQwOn7g>

Happy Father's Day

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTM 374-ORTB 62117)

ÔNG NGOẠI CỦA AI?

Ông Hy đứng rửa một đồng bát đĩa Lena đã chòng chát từ hôm qua đến giờ mà vẫn không chịu rửa, ông ngứa mắt thế là lại ra tay.

Thằng cháu ngoại đứng bên cạnh nín áo ông:

- Ông ngoại ra chơi làm bò với con đi...

Lena từ trong vụng ra mắng con:

- Martin, không được nhõng nhẽo ông ngoại để ông ngoại rửa bát xong mới được.

Ông Hy ngừng tay cúi xuống nói với cháu:

- Ông hứa sẽ làm bò cho cháu cười, đợi ông nhé cu Tèo.

Lena ra ngoài cự nự:

- Ba cứ gọi nó cu Tèo hoài ai mà hiểu nổi Tèo là gì.

- Tao cũng không cần hiểu Martin là gì, cái tên thằng chồng Mẽ vợ vắn của mà đã gọi nó.

Lena xuống nước :

- Vậy thì cha con mình cùng gọi tên tiếng Mỹ trong giấy tờ của nó đi, thằng Jason nha ba. Ba rửa bát xong chơi với Jason vui vẻ con ra ngoài chút việc.

Lena đã trang điểm và chung diện váy áo từ lúc nào, ông Hy hỏi:

- Mà lại đi đâu? Không đi tìm kiếm việc làm chỉ lo chơi bời mà không biết ngán hả?

- Ngán cảnh đi xin việc thì có đó ba, chứ ăn chơi thì không, con vẫn được hưởng trợ cấp thất nghiệp chừng nào hết sẽ tính.

Lena đi ra cửa ông Hy nói với theo:

- Mày khôn hồn thì đừng có rước thằng nào về cái nhà này nữa nghe...
- Biết rồi. Có một câu ba dặn hoài.

Ông Hy qua Mỹ và lấy vợ muộn, người vợ sinh con ở tuổi bốn mươi, không dám sinh đẻ nữa nên chỉ có một đứa duy nhất, hai vợ chồng thương quý con Lena như vàng như ngọc. Vợ ông bị bệnh qua đời khi Lena 10 tuổi, thương con sớm mồ côi mẹ ông Hy đã chiều chuộng chăm sóc nó từng chút một, ông nấu cơm rửa bát giặt quần áo, Lena chẳng phải động tay vào bất cứ chuyện lớn nhỏ nào. Cô bé không mẹ, cha thì bận rộn đi làm kiếm tiền, nó lớn lên hoang đàng cùng bạn bè ngoài đường nhiều hơn là ở nhà ông Hy làm sao kiểm soát nổi, nó bỏ học nhiều lần và khó khăn lắm mới tốt nghiệp xong trung học. Thế là Lena bước vào đời kiếm sống.

Với trình độ học vấn này Lena kiếm tiền ít ỏi làm ra đồng nào tiêu xài đồng đó, thậm chí không đóng góp cho ông Hy chút tiền điện nước, thực phẩm hay đồ tiêu dùng trong nhà.

Ông Hy làm công nhân hãng xưởng phải chịu chi tiêu để còn trả góp tiền nhà. Thời đó nhà rẻ nên vợ chồng ông nợ không nhiều, ông đã cần cù làm việc và trả xong căn nhà khi ông về hưu.

Ông mong ước con Lena kiếm được tám chõng đàng hoàng để ông an vui tuổi hưu, tuổi già, khỏi phải lo toan tính toán như một mẹ đàn bà nữa, vậy mà đùng một cái Lena bụng bầu và mang về nhà một thằng Mễ giới thiệu là chồng mình và là cha cái thai trong bụng. Thương con ông Hy cũng phải ráng thương thằng rể bất đắc dĩ dù cái bản mặt nó ông không cảm tình chút nào.

Thằng Mễ tên Amando đẹp trai to con, ăn uống như hùm như hạc, thịt ăn cả đĩa, bia uống cả thùng, nó không thích ăn đồ Việt Nam, Lena phải nấu vài món Mễ theo sự chỉ dẫn của Amando, sau Lena chỉ dẫn lại cho... ông Hy, thế là ông biết nấu cả món Mễ cho vừa lòng con gái và thằng rể hờ.

Thằng Mễ cùng làm trong quán ba với Lena, hai đứa ăn tiêu làm sao mà tuần thì đưa ông Hy ít tiền, tuần lại... cúp, hẹn tuần sau sẽ đưa thêm mà chẳng mấy khi giữ đúng lời hứa.

Lena sinh thằng con trai giống hệt thằng bố Amando của nó, Amando gọi con là Martin, tương tá Martin to con, gương mặt phương phi. Ông Hy là người chăm sóc tã lót bú mớm cho cháu ngoại vì sinh đẻ xong Lena giao baby cho ông ngoại để đi làm. Ông thương thằng Martin lắm, về hưu rảnh rỗi trông cháu cũng là niềm vui. Nhưng cái hạnh phúc bé nhỏ ấy cũng không dài lâu, khi thằng Martin 2 tuổi thì Amando bỏ vợ con chuồn mất. Đứa con hoang trên giấy tờ là Jason chỉ có tên người mẹ là Lena, mà cũng chẳng phải mẹ hiền, Lena lại tiếp tục ăn chơi chẳng ngó ngang gì đến thằng bé. Martin gần gũi ông ngoại hơn mẹ nó. Ông Hy đã nhiều lần mắng mỏ và khuyên con gái:

- Lấy chi thằng chồng Mễ biết đâu nguồn gốc gia phả nhà nó, lần này ráng tu tâm dưỡng tánh kiếm thằng chồng Việt Nam hiền lành tử tế để sống cả đời và nhà này chỉ nấu một món ăn Việt Nam cho tao đỡ cực.

Lena hứa liêu:

- OK con sẽ kiếm về thằng rể Việt Nam cho ba, nó sẽ biết ăn đồ Việt Nam của ba.
- Mày nói thế mà nghe lọt hả con kia? Lấy chồng đàng hoàng chứ mang từ ngoài đường ngoài chợ về thì chồng con chỉ vài tháng vài năm...

Lena cãi:

- Sao ba nói đời là phù du không có gì bền lâu. Tình vợ chồng cũng thế thôi, đời hỏi dài lâu làm chi, ba mặc một cái áo hoài cũng chán chứ bộ.

Cãi ngang như Lena thì ông Hy đành chịu thua, vì càng cãi càng bực mình cho cả hai và Lena lại có cơ ra ngoài đi chơi cho quên sầu.

Rửa chén bát xong ông Hy chơi với cháu như lời hứa, Ông Hy chơi bò cưỡi với thằng Jason thì có khách đến, là bà Phụng, bà trách:

- Hai ông cháu ở trong nhà mà tôi bấm chuông hoài ông mới mở cửa là sao?
- Ngồi chơi Phụng, nó vừa cưỡi lên đầu lên cổ mình vừa hò hét làm sao tôi nghe Phụng bấm chuông cho được.

Bà Phụng chê:

- Thằng Mễ con mới 4 tuổi mà to bự làm khổ ông ngoại mày quá đi, vài tuổi nữa ông cũng nó không nổi đó.

Ông Hy ra ghé ngồi nói chuyện với bà Phụng, thằng Jason ra ngồi tót vào lòng ông ngoại nó như sợ bà khách sẽ mang ông ngoại nó đi mất. Bà Phụng hỏi:

- Jason, cho bà nói chuyện với ông ngoại nghe.

Thằng bé gật đầu.

- Cho bà... thương ông ngoại với nghe.

Jason lắc đầu, ánh mắt nó nghi ngại nhìn bà Phụng và không vui. Bà Phụng càng muốn trêu chọc thằng bé để nhìn đôi chân mày và ánh mắt đẹp của nó cau có lại:

- Jason, ông ngoại của ai?

- Ông ngoại của Jason.

- Ông ngoại của bà Phụng nữa mà.

Nó gào lên:

- Không... không... ông ngoại chỉ của Jason.

Ông Hy vỗ về cháu:

- Ừ, ông ngoại của Jason, cháu ra chỗ khác chơi để ông và bà Phụng nói chuyện, ông không đi mất đâu.

Jason tin ông ngoại, nó rời ông Hy và đi tìm trò chơi khác.

Bà Phụng buồn buồn:

- Ông tính đi, chẳng lẽ tôi và ông cứ làm khách khứa đến nhà thăm nhau hoài sao? Ông đã sang tên cho Lena căn nhà này rồi thì về ở bên nhà tôi, hai tâm hồn hiu quạnh trống vắng cùng nhau sưởi ấm nốt quãng đời còn lại.

Ông Hy chưa biết trả lời sao thì bà Phụng tiếp:

- Con Lena hai mươi mấy tuổi rồi, trưởng thành từ lâu rồi, không phải nó còn lên mười như khi má nó mới mất cần ông ở bên chăm sóc hầu hạ nó nữa, nó phải tự lo đời nó để ông rảnh tay sống cho đời ông chứ.

Ông Hy ngần ngừ:

- Phải chi Phụng chịu về đây ở chung với tôi thì hay biết mấy, thằng Jason sẽ có thêm... bà ngoại.

- Tôi có nhà có cửa tội chi mà phải ở chung ở đưng với con cháu ông? Con Lena chẳng là đứa con gái hiền ngoan như người khác, vui thì chớ, buồn nó đuổi tôi ra khỏi nhà. Tủi thân lắm...

Ông Hy năn nỉ:

- Bởi vậy tôi luôn dặn dò con Lena lần này kiếm thằng chồng đàng hoàng, nếu được người Việt mình thì tốt nhất, dù gì cùng dân tộc để cảm thông, rồi cùng lo làm ăn xây dựng hạnh phúc gia đình thì tôi mới yên tâm hưởng hạnh phúc riêng mình. Phụng đợi tôi một thời gian nữa đi...

Bà Phụng trách yêu:

- Đợi ông từ khi thằng Jason 2 tuổi đến giờ, đừng bắt tôi phải đợi cho đến khi thằng Jason lấy vợ ông mới thành thời lấy tôi à nghe...

- Tôi hứa mà. Con Lena chia tay thằng Mễ 2 năm nay vẫn... chưa dứt về thằng nào. Hi vọng nó xinh đẹp thế nay mai sẽ kiếm được thằng chồng tử tế.

Ông Hy đang chăm chút cho nồi canh chua cá chép, một người bạn đi câu về đã cho ông một mớ cá chép, con lớn con nhỏ cỡ bàn tay, ông làm sạch chọn vài con lớn đem chiên ròn còn lại đem nấu canh chua, có đủ gia vị me chua giá sống, bạc hà rau om ớt đỏ. Cá tươi mà chiên ròn hay nấu canh thì ăn một miếng nhớ đời, thằng cháu ngoại Mễ của ông được ông cho ăn thử một con cá chép chiên nó thích lắm.

Có tiếng điện thoại rộn rã, ông Hy ra bóc phone và nghe tiếng con gái Lena hí hửng:

- Ba ơi, ba ở nhà nghe, lát con về cho ba một tin vui.

Ông Hy cũng hí hửng khoe với con:

- Lát con về nhà ba cũng cho con một tin vui luôn. Bảo đảm con sẽ thích.

Dứt phone ông Hy cũng nấu xong nồi canh chua, rau om giá sống và ớt hiểm lát ăn sẽ ném vào sau. Ông dọn cơm sẵn ra bàn và nôn nao chờ đợi con gái về.

Từ khi vợ mất ông đã vừa là cha vừa là mẹ của Lena, ông biết kiếm tiền và biết làm việc nhà kể cả nữ công gia chánh, thỉnh thoảng ông khâu lại những cái cúc áo lỏng lẻo, lên lại cái gấu quần đã sút chỉ cho ông hay cho Lena, chuyện nấu nướng “nghề dạy nghề” từ món thường đến món cầu kỳ ông đều tập tành cho biết.

Lena từ lúc nhỏ đã quen vòi vĩnh:

- Ba, nấu canh chua giống má đi.

- Ba làm bánh bao giống má đi.

Cái gì ông cũng biết làm nên Lena chẳng phải làm gì. Bà Phụng nói nó hư cũng tại một phần ông thương yêu nuông chiều nó quá.

Ông Hy nghe tiếng chân và tiếng người cười nói bên ngoài chắc Lena về. Nó đã vào nhà, đi bên cạnh nó là một chàng thanh niên người châu Á.

Lena trân trọng giới thiệu:

- Ba nè, đây là tin vui cho ba: anh Victor Nguyễn tức Vinh Nguyễn.

Ông Hy hỏi hộp ngắt lời con gái, ông lo sợ nó “tái bản” như lần mang thằng Amando về nhà giới thiệu với cái bụng bầu của nó:

- Anh Vinh Nguyễn... là ai vậy con?

Lena hãnh diện giới thiệu:

- Anh Nguyễn văn Vinh là chồng con và là... cha của bào thai 2 tháng trong bụng con. Anh Vinh là người Việt Nam một trăm phần trăm đúng ý ba mong muốn. Còn tin vui ba dành cho con đâu?

Ông Hy hệt hững và thần thờ chỉ vào mâm cơm trên bàn:

- Đó, có món canh chua giống má con nấu khi xưa mà con rất thích...

- Anh Vinh cũng thích luôn. Từ nay ba chỉ nấu món ăn Việt Nam cho cả nhà chúng ta. Ba vui không?

Thằng... con rề Việt Nam lên tiếng:

- Con chào ba, ba khỏe không? Con sẽ ở đây với Lena, chúng ta sẽ là một gia đình nghe ba.

- Vậy chứ trước kia anh ở đâu?

Lena nhanh nhẩu trả lời thay cho người yêu:

- Anh đi bụi ở tùm lum ba oi. Nay anh muốn dùng chân giang hồ và chúng con quyết chí cùng nhau làm lại cuộc đời tươi sáng hơn.

Hai đứa dất nhau về phòng riêng thay đồ rồi mới ra ăn cơm trong khi ông Hy ngồi phịch xuống ghế thờ dài. Trời, con Lena có bầu hồi nào mà ông không để ý, ông dù có tài ba đảm đang cách mấy cũng không thể đóng vai một người mẹ gần gũi con gái tròn vẹn được. Nhìn tướng tá thằng Vinh ông Hy linh cảm nó sẽ là thằng Amando thứ hai, ở với con gái ông một thời gian chán sẽ bỏ đi.

Chẳng biết bà Phụng gặp Lena ở đâu mà vài tuần sau đã đến nhà gặp ông Hy để kiểm chứng lại:

- Có phải con Lena có bầu không ông Hy? Nhìn cái bụng mẩy mẩy và tướng tá nó là tôi nghi liền.

Ông rầu rầu đáp:

- Tôi thấy nó khoe thê, bầu 2 tháng rồi.

Thằng Jason thấy bà Phụng nó lại ra ngồi cạnh đê... canh chừng ông ngoại như mọi lần. Ông Hy tiếp:

- Lần này nó mang về thằng chồng Việt Nam nhưng coi bộ cũng không tốt lành gì, dân chơi bạt mạng Phụng oi...

Thấy ông Hy buồn thất vọng bà Phụng ái ngại đến bên ông chưa kịp nắm tay ông an ủi thì thằng Jason đã đẩy tay bà ra:

- Ông ngoại của con, đừng đụng vào ông ngoại của con.

Ông Hy cười buồn:

- Thằng cháu Jason của tôi nói giùm tôi rồi đó Phụng, cái điệu này tôi phải babysit tiếp đứa con thứ hai của Lena chứ chẳng chơi. Coi như tôi... lỗi hẹn nhé Phụng, tôi không bao giờ là của Phụng được đâu.

Bà Phụng cũng cười buồn:

- Ông nặng tình với con với cháu quá hèn gì con Lena cứ ỷ lại tha hồ ăn chơi, ông là điểm tựa vững chắc cho nó quá mà, ông cho nó cả vật chất lẫn tinh thần, cho nó căn nhà, từng đồng lương hưu và cho nó tình thương yêu vô bờ bến. Ông cho nó cả cuộc đời của ông mà không dành cho tôi chút nào sao?

- Phụng thương tôi và biết là tôi thương Phụng bao nhiêu, ngoài con cháu tôi cũng cần một người phụ nữ bên cạnh để yêu thương bầu bạn lắm chứ. Nhưng hoàn cảnh gia đình tôi thế này thôi thì chúng ta cứ tiếp tục hẹn hò và đến thăm nhau là tôi hạnh phúc lắm, đừng tính tới chuyện hai đứa mình ở riêng nữa được không Phụng? Ván cờ cuối đời tôi hết đường binh rồi.

Bà Phụng cảm xúc bồi hồi:

- Vẫn còn lá bài chót ông Hy ơi, nếu thằng chồng thứ hai của Lena có bỏ vợ con ra đi thì biết đâu những trải nghiệm và tuổi đời sẽ là bài học cho Lena, không lẽ nó cứ đâm đầu vào toàn những thằng bạc tình hư đốn. Chưa quá tam ba bận tôi còn hi vọng ông sẽ là của tôi.

Thằng Jason đã hiểu được câu cuối của bà Phụng “ông sẽ là của tôi” nó lại nhíu mày cau có:

- Ông ngoại của con, ông ngoại của con.

Bà Phụng không có thì giờ ngắt đôi mắt đẹp cau có của thằng Jason, bà tiếp tục giòng cảm xúc của mình:

- Tôi vẫn mong muốn được sống bên ông, chăm sóc cho ông để bù đắp lại ông đã hi sinh chăm sóc con cháu ông mà chẳng được Lena đáp đền ngoài thằng cháu ngoại Jason luôn quấn quýt và cần ông ngoại.

Khi bà Phụng đứng dậy cáo từ ra về bà xoa đầu thằng Jason, âu yếm:

- Bà trả ông ngoại cho Jason, nhưng bà vẫn chờ một ngày nào đó....

Bà Phụng thăm thiết nhìn ông Hy, không cần nói hết câu nhưng cả ông Hy và bà Phụng đều hiểu rằng họ vẫn mơ ước một ngày nào đó họ sẽ sống bên nhau, sẽ là của nhau cho trọn vẹn một tình yêu cuối đời.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Portland với xe hoa CĐVNOR 2017 Hòa Bình-Tự Do-Công Lý

Portland tháng Sáu có nhiều niềm vui và nụ cười đến với cư dân sở tại, đến với những người “xin nhận nơi này làm quê hương thứ hai” như chúng ta, với ngày hội hoa hồng tung bừng rực rỡ, với nắng ấm trời xanh, với nụ cười chiến thắng của những người bạn trẻ vừa mới tốt nghiệp.

Người viết sống ở Portland hơn 30 năm rồi nhiều hơn thời gian sống ở quê mẹ xa xưa nên cũng xin được cùng chia sẻ niềm vui nỗi buồn với những người bạn Mỹ ở nơi đây. Tôi cũng muốn góp một bàn tay nho nhỏ vào công tác giới thiệu cái hay cái đẹp của văn hóa Việt Nam đến với chính quyền, đến với các cộng đồng bạn qua các lễ hội Tết Việt Nam, Tết Trung Thu, đặc biệt trong ngày diễn hành xe hoa của lễ hội Hoa Hồng hằng năm tại Portland.

Ban Chấp hành Cộng Đồng Việt Nam Oregon trong mấy năm qua đã góp mặt vào sinh hoạt văn hóa truyền thống tốt đẹp tại thành phố hoa hồng này và đã nhiều lần đoạt giải đem danh dự và niềm vui đến cho cộng đồng Việt Nam ở Oregon. Năm nay chiếc xe hoa **CĐVNOR chủ đề Hòa Bình Tự Do Công Lý** với hình ảnh hai con chim bồ câu trắng đã đoạt giải thưởng dưới đây:

**Vietnamese Community of Oregon
Winner of the Rose Festival Court Award
for the best example of enthusiasm and
teamwork.**

(Nguồn: <http://www.oregonlive.com/rosefest/index.ssf/2017/06/ see the 16 big floats from the .html>)

Chúng tôi xin cảm ơn Ban Chấp Hành CĐVNOR đã thực hiện chiếc xe hoa này để nhắc nhở cho con em chúng ta và ngay cả chúng ta nữa, đừng quên những hy sinh của các chiến sĩ kiêu hùng, nỗi đau thương ngậm ngùi của đất nước, những ngày gian khổ khi vượt biên, những nhọc nhằn khi xây dựng cuộc sống mới nơi xứ người, để cho chúng ta, những người đang sống tha hương phải sống và sinh hoạt như thế nào cho xứng đáng là người dân Việt Nam can đảm, gan dạ, yêu chuộng hoà bình tự do nhân bản.

...Tôi đã đến xứ người đầy ơn phước

Của Phật Trời, của ân đức Mẹ Cha

Đã đến nơi đây, tôi mới hiểu được là

Hai chữ Tự Do đọng đầy nước mắt....

Thơ Sương Lam

Có đến phụ giúp trang hoàng xe hoa hằng năm, bạn sẽ cảm thương và khen phục cho tinh thần dấn thân phục vụ cộng đồng của ban thiết kế, ban thực hiện xe hoa, của những thiện nguyện viên đã cùng nhau làm việc, cưa, đục, xẻ, bào, sơn phết, trang hoàng xe hoa, lo lắng làm sao cho chiếc xe được hoàn thành tốt đẹp.

Đây cũng là niềm vui cho cộng đồng Việt Nam, cho những người đã ngày đêm bỏ công bỏ sức thực hiện xe hoa năm nay như ông Từ Đức Tháo, chủ tịch CĐVNOR và “nội tướng” Tuyết Lan, nữ ca sĩ Lệ Hải, ủy viên Xã Hội CĐVNOR, trưởng ban tổ chức làm xe hoa, Ông Đào Mỹ, giám sát viên CDVNOR, cô Nguyễn Nguyệt (Hội Cao Niên OR), họa sĩ Hoàng Kym (người thiết kế xe hoa đã 3 lần đoạt giải thiết kế xe hoa cho CĐVNOR từ năm 2015 cho đến nay) và nhất là “nhóm thợ vịn” mà người viết đã đề cập trước đây trong ORTB 382-5-25-2017. Smile!

Sự góp mặt của chiếc xe hoa trong ngày lễ hội Portland Rose Festival năm nay cũng nói lên lời cảm ơn của chúng ta đến những người bạn mới của xứ sở Tự Do đã mở rộng vòng tay đón nhận những thuyền nhân Việt Nam đến nơi đây, để cùng chung sống trong tình thương yêu nhân đạo, cùng chung nhau xây dựng và bảo vệ lý tưởng tự do, hoà bình và công lý.

Thật sự người viết và phu quân rất xúc động và vui mừng khi xem các hình ảnh và youtube trình chiếu cuộc diễu hành của phái đoàn người Việt quốc gia của cộng đồng Việt Nam tại Portland, Oregon và cộng đồng người Việt tại Vancouver, Washington trong ngày Lễ Hội Rose Festival 2017 dưới phố Portland.

Hình ảnh hai con chim bồ câu trắng tung bay trên vòm trời tự do bao la, sống vui hoà bình yêu thương bên nhau trong vườn hoa xinh đẹp do các người đẹp của cộng đồng Vancouver, WA phụ trách việc cắm hoa, đã làm cho vị đại diện của Portland Rose Festival Foundation cảm động qua lời phát biểu của bà trong ngày lễ khánh thành xe hoa CĐVNOR tại chùa Minh Quang ngày 6-9-2017.

Mừng thay! Cảm động thay!

Nhà thơ Tâm Nguyên, một người bạn thơ văn nghệ với người viết tại Portland, cũng đã thực sự xúc động với tình đoàn kết yêu thương nhau của nhóm làm xe hoa trong mấy ngày qua. Trái tim tình cảm của nhà thơ Tâm Nguyên đã rung động thực sự khi nhìn hình ảnh đẹp của Chiếc Xe Hoa Việt Nam từ từ được hoàn thành tốt đẹp qua tâm tình dưới đây. Xin mời quý bạn cùng thưởng thức:

XE HOA VIỆT NAM

*(Thân tặng Họa Sĩ Hoàng Kim, Nguyễn Nhớ,
Giáo Sư Từ Đức Tài, Ca sĩ Lệ Hải, Tuyết Lan, cô Nguyệt,
nhóm làm xe hoa và người vợ hiền,
luôn có mặt bên chiếc Xe Hoa VN)*

DÁNG XE HOA ĐIỂM KIỀU ơi!

Em là hiện thân của hào quang trong sáng nhất
Của tình người VIỆT NAM vô cùng thân thiết

Ánh mắt em

Ôi đắm đuối diệu kỳ

Của loài BÒ CÂU TRẮNG* hiền hòa

Mang thanh bình êm ấm,

Trải khắp muôn nơi!

Tôi biết em trong một chiều trên đất Mỹ
Bên mái Chùa* e ấp, dưới hàng thông
Em mang trong tim hình ảnh đóa HOA
HỒNG
Của người dân Miền Nam hiền lành,
nhân hậu
Tên em là PEACE- FREEDOM-
JUSTICE
Là hiện thân của HOÀ BÌNH-CÔNG LÝ-
TỰ DO
Ở bên em, chẳng chút buồn lo,
Không ưu tư, nhọc nhằn, phiền não

Bàn tay tiên nào
Đã hóa thân em thành *Thần Nhan Sắc**

Và vì đâu
Em hiện hiện trong vạn vẻ muôn màu
Em đến với đời bằng tuổi trẻ của tình yêu
Bên những tấm lòng thành, nâng niu, vỗ về, trân quý
Tô môi son thanh xuân, trên đôi má ửng
Em đẹp tung bừng
Trong ánh nắng vàng tươi,
Em sưởi ấm lòng tôi
Những buổi chiều gió lạnh, mưa rơi
Em mát rượi hồn tôi
Giữa trưa hè nóng bức
Bên em, tôi vô vàn hạnh phúc

Mai tôi sẽ đưa em về phố thị
Dìu em đi bên những ngọn Cờ Vàng
Giữa rừng người chen chúc, hân hoan
Vẫy tay chào em
Cô gái Việt Nam xinh tươi kiêu diễm

Em là gương mặt đẹp của cộng đồng tỵ nạn
Em sánh vai với đời,
Em đi giữa tình thương

Tôi lặng lẽ ôm em vào lòng
Với vòng tay nâng niu, trù mến nhất
Muôn người tươi cười đón chào em
Em như đóa hoa tình thơm ngát
Trên vùng trời Bắc Mỹ bao la
Mà lòng tôi tha thiết ngợi ca

Em được sinh ra từ miền đất rất xa
Nhưng vẫn muôn đời là cô gái Việt Nam xinh tươi, hiền hậu
Tôi yêu em
Bằng tình yêu sao xuyên
Bằng trái tim màu xanh

Và yêu mãi đến vô cùng
Hỡi những Dáng Xe Hoa đẹp dịu dàng
Mang trong mình TRÁI-TIM-ÊM-ÁI-VIỆT-NAM...

- *Chủ đề xe hoa ĐÔI CHIM BỒ CÂU do cựu SQ/HQ Quốc Nam
- *Xe Hoa được hoàn tất tại sân Chùa Minh Quang Portland OREGON
- * Thân Nhan Sắc Chữ của Hoạ Sĩ Nguyễn Nhó

TÂM NGUYỄN
Portland OR

Kính mời quý thân hữu cõi thật, cõi ảo của người viết cùng chung vui với CĐNVOR chúng tôi qua các hình ảnh và youtube dưới đây:

Hình Ảnh và Youtube Portland Rose Festival 2017

A-Photos: 2017 Grand Floral Parade

- 1- From [www.oregonlive.com](http://www.oregonlive.com/rose-fest/index.ssf/2017/06/see-the-16-big-floats-from-the.html) <http://www.oregonlive.com/rose-fest/index.ssf/2017/06/see-the-16-big-floats-from-the.html>
- 2-Link Hình ảnh diễn hành xe hoa Rose Festival 2017 –Mary Nguyen

Xe Hoa Cộng Đồng Việt Nam:

https://photos.google.com/u/1/share/AF1QipMbagTnhJSOnlyqR1ZO hKvIKi3q99u1MjeHdv4MLIc3OtNnnwI_UFnQW3q3bMnbfA?key=R21qSExiS_2Y5dm9tSldXeXM2N2htQjJSNTIwbk1_n

- 3- Collection Portland Rose Festival của Suong Lam
<https://plus.google.com/u/0/collection/UVJbZ>

B- Các youtube về Portland Rose Festival 2017

- 1- 2017 Grand Floral Parade marches through the rain- KGW -8
<http://www.kgw.com/entertainment/events/rose-festival/grand-floral-parade-what-to-know/447558055>
- 2- PHÓNG SỰ CỘNG ĐỒNG: Diễn hành xe hoa Rose Festival 2017 tại Portland, Oregon - SBTN
<https://www.youtube.com/watch?v=zqz8mv9QgY>

Người viết xin có lời khen ngợi và góp vui đến BCH/CĐVNOR, ban tổ chức, các mạnh thường quân, các thiện nguyện viên đã góp của, góp công, góp sức trong việc thực hiện xe hoa năm nay. Quý vị đã nói lên tình đoàn kết, thương yêu, giúp đỡ nhau của những người Việt Nam yêu quê hương đất tổ, yêu sử sách nước non nhà trong tháng ngày sống lưu lạc nơi xứ người. Hy vọng các năm kế tiếp quý vị sẽ ủng hộ tích cực hơn nữa để thế hệ trẻ Việt Nam chúng ta tiếp tục giữ vững hào khí Việt Nam anh hùng. Xin đừng thờ ơ với tuổi trẻ Việt Nam đáng yêu tại Portland-Oregon, Bạn nhé!

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân
Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 373_ORTB 785-61417)

BÌNH MINH MỚI SÁNG, TRĂNG NON HỒNG THÈM

- Ấy ơi! Đũa chừa có đôi
Hãy theo đây nhé, mình tôi rất buồn
Đũa ngà mà thiếu mâm son
Làm sao Đấy có được con nói nghe?

- Theo tôi chi mãi đường về?
Sao Ai gan thế? Làng chề, xóm ngờ!

- Lá gan đây khỏe lắm mờ
Ngon lành trái thận. Dư giờ, lo chi!

- Nhưng gan tôi yếu, thận suy,
Nhịp tim tăng tốc rất nguy đây nè,
Máu tăng thể tích hăm he...
De ra chỗ khác! Màu mè ai nghe?

- Xe này chẳng có số de
Đi mau, chóng tới! Rút rờ nó khi!*

Ấy à! Đấy đã mê si
Ấy đồng ý hẹn, đây đi về liền.

- Ừa! Mai... hậu xét! Vô duyên!
Van Ai ngừng lại kéo diên cái đầu.

- Hữu duyên đây mới theo hầu
Vô duyên thiên hạ. Đây trâu cau dư!
Mâm son Mẹ cần xà cừ
Chờ Ai so đũa, ngàn ngừ chi lâu?

DỮ QUÁ RỒI NHA!

Ngọt ngào đem đông tử đá
Làm sao chị hưởng được anh?
Ấm áp anh bỏ tử lạnh?
Hao điện, phí tiền để dành!
Á Nghi*14.6.2017

BAO GIỜ VỀ LẠI SÀI GÒN?

Cả ngày cứ nhớ Sài Gòn,
Buồn pha nhưng nhớ môi mơn,
Nhớ mưa tan trường, áo ướt,
Tà nào cũng lộ eo thon.

Ở giữa hai bờ đại dương
Hồn em lơ lửng bất thường
Anh ơi địa cầu bao lớn,
Có bằng cái tâm em thương?

Thương quá Sài Gòn xa xôi!
Niềm thương, nỗi nhớ bồi hồi
Kể ra? Đúng là bất tận!
Bao giờ về lại anh ơi?

Nhớ quá thập, bách, vạn, thiên...
Nhớ hoài! Cái tâm đảo điên
Chắc là đến khi trí đặng
Ai nhắc Sài Gòn: tỉnh liền!
Á Nghi*14.6.2017

BƯỞM VÀNG GỢI NHỚ (Kính tặng những Người Linh VNCH)

*

Mai nha! Hẹn ở đầu cầu
Sen thơm ngát nở, đêm thâu cũng chờ!
Trăng non chẳng... sợ vu vơ...

- Ừa! Mai! **Sáng sớm tinh mơ!**
Chưa đi đã “sợ”, hướng hồ trăng non!
Á Nghi*14.6.2017
*KHI: khinh khi

NGỌC THẠCH

(Mừng anh chị Ngọc Thạch ngày cưới)

*

Họ tán dọc, đem tình người moi móc,
Rồi bàn ngang dáng vóc của mỹ nhân
Vìn tướng số, đem châm chọc đủ phần
Giờ vàng ngọc? Miệng Tô Tần vô tận!

Như thánh phán, bàn xa gần ngớ ngẩn,
Xúm cười rần trong mê trận lần khan,
Chuyện xoay vần bất nhẫn, bản vương sân,
Trời nổi giận trút mưa thần rửa sạch.

Mặc thóc mách, đôi tình nhân Ngọc-Thạch
Vẫn tô thơm đóa hồng trắng khiêm nhường
Đi chung đường, hương tình khiết mùi phương
Thơ mừng cưới bằng bài thơ tưởng thưởng.
Á Nghi*14.6.2017

Bướm vàng đậu trên cỏ
Nhấp nhấp cánh mịn màng,
Cỏ lung lay trong gió
Cũng nháy nháy khoe khoang.
*

Nhớ Linh nhìn say đắm,
Đôi mắt sáng long lanh,
Ngập ngừng lời tha thiết,
Câu tỏ tình loanh quanh,

Dưới nắng vàng óng ả
Tà áo trắng thướt tha,
Chen màu xanh áo trận
Về phép, chàng qua nhà.

Hoa khoe màu hồng, tím
Thêm hương bưởi, hương cau
Tỏa thơm hàng giậu biếc
Không gian tằm ngọt ngào.

Trong khu vườn trĩu quả
Bướm thuở ấy cũng vàng
Sắc tràn đầy sức sống
Khoe oai trên vai chàng.

Bướm vàng ơi! Nhớ quá!
Không nhớ chàng! Nhớ mi!
Đừng cười ta kỳ lạ
Chỉ là một tình si!
Á Nghi*14.6.2017

1\$ GIẤY, 7\$ PHỞ

Tiệm phở có máy quay hình để kiểm soát an ninh (camera) mà bà thực khách ăn mặc lôi thôi, nhăn nhúm, kiểu bộ đội vào Sài Gòn năm 1975, tình bơ lôi hết hộp khăn giấy của nhà hàng trên bàn, bỏ vào bóp. Rồi trong khi ngồi chờ phở, bà dùng đĩa, dùng đũa đồ hai loại tương đen, tương đỏ đầy ú vào hai cái đĩa bé tí tí ti trào cả ra bàn, bà không lau muông đũa (còn tờ giấy nào nữa để mà lau, chẳng lẽ lại sang bàn bên cạnh mà bung về hộp khác?). Hết việc, nhân công, bà quay nhìn chòng chọc vào những thực khách chung quanh, y như lúc này bước vào quán, bà cũng nhìn như thế vào từng bàn, hẳn là để chọn bàn nào có hộp đầy giấy nhất mới ngồi?

Mặc bao nhiêu ánh mắt khinh bỉ đang nhìn, bà nín chân cô chủ quán đang đi tới bằng một giọng chát chúa, dậm dẳng:

- “Lày” bà chủ! Sao phở “nại nên” giá 12\$ đắt thế? Mới 7\$ cơ mà!

Cô chủ trả lời ngọt ngào:

- Dạ chúng tôi có tô 7\$, nhưng dành cho... con nít mới dứt sữa.

- Tôi “lôi” tô cho người “nhón” kia!

- Cũng có tô 7\$ cho người lớn nữa.

- Vậy sao lần nào ăn xong tôi cũng phải “giả” 12\$ “nà” thế “lào”?

Vẫn với giọng ngọt như mía lùi của dân làm ăn chuyên nghiệp, chủ quán cười tươi như hoa, nhưng âm thanh phát ra từ đôi môi duyên dáng ấy được cố ý lên một “ton” cao hơn, cho bằng với “ton” chất chúa của bà thực khách tham lam:

- *Tôi nhớ lúc nào chị cũng gọi: “Phở đặc biệt! Nhiều thịt, phở! Lắm rau, chanh, hành “chân” vì tôi không ăn giá đỗ!”* Lần sau chị gọi tô-người-lớn-7\$, tôi sẽ đích thân dọn đầu bếp làm cho chị một tô chỉ có... bánh phở và đặc biệt nước muối hòa bột ngọt, không có nước phở ngọt lịm như tô sắp bung ra. Chút nữa chị thưởng thức kỹ lưỡng... lần cuối cùng hương vị phở nổi tiếng của quán chúng tôi để sau này để... phân biệt với những tô-người-lớn-7\$ khác nhau chỗ nào nghe. À! Hôm nay chị phải trả thêm 1\$ giấy trong bóp chị nữa, mấy lần trước chúng tôi quên tính tiền, nhưng lần này thì phải tính, miễn phí thế đủ rồi. Chúc chị ăn ngon nghen!

Nói xong, cô chủ quán dễ thương chỉ vào đốm đỏ của máy quay ở góc tiệm đang chớp chớp cho bà xem và làm như thân thiện, cô đưa tay vỗ vai bà một cách hơi... mạnh mẽ rồi thanh thản đi vào nhà bếp, bỏ lại bao ánh mắt hả dạ và một khuôn mặt hơi... sượng sượng, sùng sùng.

Ý Nga*13.6.2017

HƯƠNG

Hôm nay Yên, con gái duy nhất của bà Kim, về thăm nhà nên bà vừa nấu ăn vừa mở sắn chốt khóa cửa để đó. Thình thoảng bà cứ đi đi, lại lại ra chiều nôn nóng lắm. Vậy mà khi con vừa ló mặt vào cửa là bà xô xiên ngay:

- *Sao mà không để má chết rồi hãy về thấp hương?*

Yên mở to mắt tập trung nghe, rồi chỉ “*Dạ!*” một tiếng to là lui trở ra, rồ xe chạy một mạch làm bà Kim há hốc miệng nhìn theo mà không thể tin vào mắt mình.

Nửa hồi hận vì đã mắng con vội vã, nửa buồn lòng vì có đứa con bất hiếu, lấy chồng xa nhà mấy năm trời rồi mà tánh nó vẫn bướng bỉnh và hỗn hào như xưa. Bà thất vọng, thả người xuống ghế và khóc than âm ức, kể lể đủ điều cực khổ về công ơn bà đã nuôi nấng đứa con ngỗ nghịch này khi xưa thế nào. Gào một mình đến lúc khan cả cổ bà mới chìm vào giấc ngủ cho đến khi có ai lay lay tay bà và gọi:

- *Má ơi! Con nè!*

Mắt nhắm, mắt mở, bà ngạc nhiên thấy đứa con gái đang ngồi trước mặt, bà bèn bật dậy như cái lò xo và hỏi:

- *Con trở lại hả?*

- *Dạ! Con... mua hương rồi nè!*

- *Tổ cha mà! Tao chưa chết mà mà mua hương về cúng sống tao sao?*

Cô con gái chau mày suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- *Chứ hông phải hồi nãy Má biểu đi mua hương sao?*

- *Tao biểu mua hương hồi nào? Mua làm gì?*

- *Con nghe rõ ràng mà. Con tưởng Má biểu mua hương về cho Má thấp ông Ngoại như mọi lần, Má còn nói ông Ngoại là... cha của Má đã chết...*

Con nhỏ này lấy chồng Canadian mới có mấy năm mà nó không còn hiểu tiếng-của-mẹ đang nói nữa rồi sao? Thì ra này giờ nó chỉ hiểu mấy chữ dễ dễ như: “*hương, ông Ngoại, cha, chết*” mà đoán ý của bà thôi. Hèn chi đi xa, nó chỉ toàn gửi hình mà chẳng bao giờ viết chữ nào cho mẹ. Bà chợt nhớ ra và hiểu tại sao nó bỏ đi kỳ lạ vậy, bà mắng nó:

- *Thiệt tình! Phải chi hồi đó mà chịu khó đi học trường Việt Ngữ vài năm thì bây giờ mà đâu có hiểu tiếng Việt tẹ vậy.*

Nói xong bà từ từ giải thích một cách khó khăn, nửa Việt, nửa Anh bằng cách ráp từng chữ ngữ vụng vào thành một nhóm cho con hiểu. Yên nghe xong cũng khá lâu mới thấm ý mà ôm bụng nằm cười lăn ra ghế. Bà nhìn nó cười cũng gượng cười theo cho... con vui, chứ trong bụng bà nghe cay đắng và hối hận vì đã không nghe lời cha dạy lúc còn sống:

- *Con không chịu học tiếng Anh thì phải nói tiếng Việt với cháu chứ không thì làm sao mai một hai mẹ con hiểu nhau? Đừng có nói tiếng Anh bồi theo nó nữa! Đến một lúc nào đó rồi hai mẹ con bây chừ*

nhìn nhau mà cười trừ, như mỗi sáng con cười cười và múa tay, khua chân với bà Brown hàng xóm mỗi ngày. Lúc ấy thì đừng có hối hận!

Bà thấy thương cha nhiều hơn và bắt con gái thấp hương cho ông ngoại rồi bà cũng thấp một nén nhang và nói với cha:

- *Ba nói đúng đó Ba! Con và cháu ngoại của Ba đang cười... cười đây. Cháu cười đến chảy cả nước mắt còn con cũng cười ra... nước mắt vì đã không nghe lời Ba dạy bảo.*

Ý Nga*13.6.2017

THAY ĐỔI

Thúy đang lựa trái cây thì nghe chào:

- *Chào cô! Lâu quá mới gặp lại. Đạo này trông cô thay đổi nhiều.*

Thúy hiểu ngay chữ “thay đổi” đầy tế nhị của người phụ huynh vui tính, hiền lành và không quen nói lời giả dối này vì chính Thúy cũng ngạc nhiên không kém khi thấy chị cũng... đổi khác nhiều. Thúy cười cười:

- *Dĩ nhiên là thay đổi rồi, nhiều năm mới gặp lại mà. Lần cuối cùng gặp chị, chúng mình còn dùng điện thoại có dây nặng nề với hai cục tròn tròn ở hai đầu, bây giờ gần như ai cũng dùng điện thoại tay (cell phone) nhẹ nhàng, không cần dây nhợ hay tròn, méo gì nữa cả mà chỉ một mặt chữ nhật phẳng lý hết.*

Chị cười thích thú:

- *Cô còn nhớ cả đề tài tụi mình tán gẫu hôm đó nữa hay ghê nha.*

- *Nhớ chứ! Chúng mình cùng gọi về thăm Ba Má ở Sài Gòn như nhau mà. Bây giờ chị không phải tốn nhiều lương để trả hóa đơn điện thoại như xưa nữa há?*

- *Ừ! Công nhận với Tango, Messenger, Viber đỡ ghê. Tha hồ nghe người nhà than thở kể khổ mà chúng mình không phải “khổ” với mấy ông Thủ Quỹ Riêng hay than. Thật ra mình cũng chỉ mới biết đến chuyện miễn phí này năm ngoái, nhờ cô bạn bên San Diego cài đặt giùm đó thôi.*

- *Công nhận bây giờ mỗi ngày kỹ thuật, khoa học mỗi thay đổi, tụi mình cứ lo chuyện Cộng Đồng, bận rộn quanh năm, bắt theo không kịp tụi nhỏ bây giờ, nói chi ông bà, cha mẹ mình không ngờ được? Bởi vậy, ở nhà con cái nó cứ cười mình hoài.*

- *Mình cũng vậy. Các em thiếu sinh Hương Đạo Canadian đến nhà thăm, nghe chúng nói chuyện với nhau, mình còn ngỡ ngẩn với những gì... mới, lạ, tiến bộ hơn texting, email; huống chi ông bà mình còn sống với thời... ra bưu điện đánh điện tín khi có chuyện gấp chứ. Chị khỏe không? Mình nhớ hoài mái tóc dài mượt mà đen óng của chị vẫn xóa ngang vai trong những tà áo dài đẹp vào mỗi dịp Tết Nguyên Đán.*

- *Nó rụng gần hết rồi cô ơi!*

Thúy an ủi:

- *Vô thường mà! Cái gì có sinh mà không có diệt? Mọi sự đều thay đổi! Tuổi thu chúng mình rồi phải ra đi vào mùa đông để mùa Xuân của tụi nhỏ khoe nụ mới chứ!*

Cả hai cùng cười trước khi chào nhau, một nụ cười của mùa chớm thu, nhưng là mùa thu rực nắng vàng của hai người vẫn còn lạc quan, yêu đời.

Ý Nga*13.6.2017

ĐỪNG BỎ TÔI MỘT MÌNH

(Trích tuyển tập sẽ xuất bản:
VINH DANH CHIẾN SĨ VNCH,
do BẢO TRÂM trình bày bìa)

*

-Viết thay một Người Lính Cộng Hòa trong nước

LẦN CUỐI

Anh nằm đây như người ngủ quên,
Hôm nay buổi sáng vẫn nắng lên,
Hoa lá vẫn xanh tươi đua nở,
Dù có anh hay không có anh.

-Thành kính tri ân: tất cả các QUÂN, BINH
CHUNG;
toàn thể QUÂN, DÂN, CÁN, CHÍNH và
LỰC LƯỢNG CẢNH SÁT VIỆT NAM CỘNG
HÒA

đã và đang chiến đấu cho một VIỆT NAM KHÔNG
CỘNG SẢN.

*

Là người lính Cộng Hòa chưa buông súng
Đêm nhớ rừng, ngày chiến đấu không ngưng
Dù còng lưng, sức chịu đựng chưa dừng
Vẫn giữ Lửa phừng phừng nuôi lý tưởng.

*

Tôi vẫn là người lính,
Khi dân còn điêu linh,
Không phản suy, phù thịnh.
Đừng bỏ tôi một mình!

Hãy nêu cao sĩ khí,
Cùng phấn đấu với tôi,
Ngăn chặn cơn Hồng Thủy:
Kên Kên Đỏ rửa môi.

Bao khoa bảng, học vị
Cùng một bè, lăm ngói;
Tung phi tiêu ám khí
Bắn vào chính dân rồi!

Hãy cùng tìm lối thoát
Giải bài toán Uất Hồn!
Xin Bạn chớ lạnh nhạt!
Đừng bỏ tôi cô đơn!

Đất còn chi để hưởng?
Đảng chường mặt tráo trắng
Việt gian ăn chơi mãi
Dân còn gì để dâng?

Hỡi anh hùng đồng chủng
Việt Nam là của chung
Cha Ông dày công dựng
Đâu rách nát bản cùng!

Giặc tràn vào hà hiệp
Thật tội nghiệp người dân!
Không có quân ứng tiếp
Tôi chỉ là cô quân.

Xin đừng trốn chạy nữa
Máu chảy ruột sẽ mềm!

Anh đã quên cuộc đời này rồi,
Dòng sông nào trôi vẫn cứ trôi,
Chuyến xe nào vẫn còn xuôi ngược,
Chuyến xe đời anh về nghỉ ngơi.

Vàng trán anh một thời thanh xuân,
Mơ những chuyện xa, ước chuyện gần,
Buồn vui theo tuổi đời từng trải,
Anh nghĩ gì phút giây cuối cùng?

Đôi mắt anh khép lại hôm qua,
Đâu biết trần gian nắng hay mưa,
Để anh khóc cười theo mưa nắng,
Những lúc tâm hồn anh bơ vơ.

Tìm đâu trên môi anh tiếng cười,
Tìm đâu trên môi anh những lời,
Điều quen thuộc sẽ thành xa lạ,
Theo anh về bên kia cuộc đời.
Bàn tay anh bây giờ nằm im,
Đã từng ấp ủ những tình thân,
Tay bắt mặt mừng với bè bạn,
Bàn tay anh bây giờ buồn không?

Viếng anh và nhìn anh thật lâu,
Khói hương bay mờ ảo trên đầu,
Vòng hoa tang ngậm ngùi màu tím,
Ngoài kia buổi chiều xuống thật mau.

Chiều nay viếng anh nơi nhà quán,
Ngày mai đưa anh ra nghĩa trang,
Ném cánh hoa vào trong lòng mộ,
Tiễn anh về một cõi bình an.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(June 09, 2017 tại nhà quán Moore, Arlington, TX)

NÚI ÓC EO, SÔNG TRÈM TRỆM

Sông Trèm Trèm, Tân Bằng: sâu, rắn độc
Có độc bằng chân giặc Hán tràn lan?
Núi Óc Eo: kiến trúc cổ Kiên Giang
Nay, văn hóa đã toàn Tàu chưa nhỉ?

Vận Nước đã nghiêng ngửa
Tình riêng sao âm êm?

Vì quốc gia, dân tộc
Phải đẹp hết vô thần!
Đừng bỏ tôi cô độc
Một người lính cô thân
Chưa buông súng, chưa cựa!
Ý Nga*9.6.2017

HẾT TRẺ RỒI EM!

Già chớm vừa lộ diện,
Mới chỉ là khởi đầu,
Còn ngổn ngang lắm chuyện,
Anh lo gì đầu đầu.

*-Bệnh bò ra như kiến:
Đường, muối, mỡ cùng... dư!*

Cao niên thì sức... thấp
Gan, tim bớt hiền từ.
Gỗ lâu ngày cũng mục,
Người trường tồn được ư?

Không gì được thường trụ
Sao bất biến mây mù?
Chuyện biếng ăn, khó ngủ
Đâu cần khóc hu hu.

Cứ thể thao đầy đủ
Bệnh đội mũ ngao du
Giả vờ ngây thơ... cụ:
Đừng nghĩ về tuổi thu!

Ai bảo không còn trẻ?
Sức chẻ đá, phá tù!
**Tình dân còn ấp ủ,
Đất nước đầy giặc thù
Phải thay ngôi đổi chủ
Lật trang sử thán Tư!**
Ý Nga*9.6.2017

Chiếc Tắc Ráng* nhắc loài cây dương xỉ
Mọc thật nhiều trên con rạch quê Cha
Ông bà ta thường bó chổi quét nhà
Có quét sạch bọn Việt gian Rạch Giá?

Đau thương mấy cho vừa giá phải trả
Đất Ông Cha đi mở đất bao đời
Mà ngày nay Cộng gây tội tày trời
Tay tàn phá, miệng gọi mời giặc tới!

Ý Nga

Canada*9.6.2017

Theo TRỊNH QUANG CHIẾU (Calgary, Canada):
*Sông Trèm Trẹm, Tân Bằng: ven rừng U Minh (Cà Mau)

*CHIẾC TẮC RÁNG: Tắc = con rạch đi tắt, RÁNG = loài dương xỉ rộng to để bó chổi quét nhà

> Tắc Ráng = rạch tắt có nhiều cây ráng > TẮC RÁNG = tên 1 con rạch nhỏ ở Rạch Giá.

GIỜ NÀY CÒN THIÊN TẢ?

Hết đôi co lại giải thích
Sợ gì, thường trực bất an?
Tại sao “chị, anh” căng thẳng
Trong khi em út an nhàn?

Chỉ huy lộn xộn, bát nháo
Ai điên mà theo phục tùng?
Nội bộ muốn cho xào xáo
Làm sao nên được chuyện chung?

Ba xạo làm sao hoàn hảo?
Xung “tao”, xung “chị”, “anh hùng”
Mà làm chẳng ra gì ráo
Thơ thêm “K”, biếm người “khùng”:

-Thôi nhen! Xin đừng dạy bảo!

Ý Nga, Calgary*9.6.2017

Niềm Vui Do Minh Tự Tạo Ra

Một Cõi Thiên Nhân là khu vườn do người viết tạo lập để trồng những hoa thơm cỏ lạ mà tôi đi góp nhặt được ở khắp nơi, trên internet, qua trang sách vở, qua các điện thư bạn gửi v.v. đem về đây để các bạn cùng thưởng thức. Có những câu chuyện, những bài thơ nho nhỏ, ngắn gọn nhưng khi đọc xong đã khiến cho ta khẽ nở một nụ cười và học ở nơi đó một bài học, một kinh nghiệm sống vô cùng quý báu. Đó là một niềm vui nho nhỏ trong ngày của người viết và hy vọng đó cũng là niềm vui của các bạn.

Đa số những bài viết của tôi là chuyện ký hay phóng sự ghi lại những sự việc đã xảy ra trong một thời điểm nào đó, những cảm tình thân ái và những lời tâm tình của người viết đối với bằng hữu hay đối với những người tôi đã gặp trong các sinh hoạt mà tôi đã tham dự.

Trong một số các bài viết khác, tôi muốn tâm tình về nhân sinh quan của mình. Một cái gì qua sẽ không bao giờ trở lại, cho nên những lúc nhàn rỗi, ngồi đọc lại những gì mình đã viết, những tâm tình mình đã chia sẻ với người khác, đó chính là "**niềm vui thanh nhã của tâm hồn**" của tôi trong cuộc sống đầy bon chen, phức tạp hằng ngày.

Người giữ vườn MCTN xin phép và cảm ơn các tác giả của những gì được trình dẫn nơi đây. Cũng xin cảm ơn các khách đồng điệu đã cảm thông, ủng hộ và khích lệ người viết trong việc đi tìm cái Tâm an bình tĩnh lặng trong cuộc sống bon chen đầy phiền muộn này.

Hôm nay người giữ vườn MCTN xin mời khách trần thưởng thức hai mẫu chuyện Thiên dưới đây:

Chỉ đáng hai xu

Xưa có một vị thiền sư và một đạo sĩ cùng đi xuống núi. Hai vị kết làm bạn đường. Đến chân núi thì phải đi qua một con sông. Đạo sĩ vén áo đi phơi phơi trên mặt nước đến bờ kia. Thiền sư lại tìm bến dò qua sông, phải trả hai xu. Lên bờ gặp lại nhau. Đạo sĩ có vẻ tự đắc.

Thiền sư hỏi:

- Huynh luyện tập bao lâu mới được như vậy?

Đạo sĩ đáp:

- Phải ba mươi năm.

Thiền sư bảo:

- Công phu luyện tập ba mươi năm của huynh giá đáng 2 xu. Tôi chỉ tốn 2 xu cũng qua sông được.

(Trích trong Giai Thoại Thiên- Viên Đức sư tâm)

Nhà Phật cũng thường nói “Nhật thiết duy tâm tạo”, thành Phật hay thành ma cũng chỉ một niệm mà thôi. Nếu ta thay đổi cách nhìn của ta thì ta sẽ thấy hạnh phúc hay đau khổ trong cuộc đời.

Xin mời quý bạn thưởng thức mẫu chuyện Thiên nho nhỏ dưới đây:

Thành Phật thành ma một niệm

Có bà lão được người nói đùa là “bà già hay khóc” Dù trời nắng trời mưa bà cũng đều khóc.

Có người hỏi:

- Tại sao bà khóc?

- Vì tôi có hai đứa con gái, đứa lớn gả cho người bán giày, đứa nhỏ gả cho người bán dù. Ngày trời quang đãng, tôi nhớ đến đứa con út bán dù, không ai mua nên tôi khóc. Ngày trời mưa, tôi nhớ đến đứa con lớn bán giày, nhất định cũng không có khách đến mua nên tôi khóc.

Người đó nói:

- Bà nên nhớ, lúc trời nắng thì con gái lớn buồn bán giày rất khá, và

khi trời mưa thì cô út bán dù rất đắt. Thế thì khóc làm gì?

Bà già nói:

- - Đúng rồi a!

Từ đó bà lão hay khóc không còn khóc nữa, dù trời mưa hay nắng, bà đều tươi cười vui vẻ.

Lời Bình:

Chỉ cần thay đổi cách nhìn là cuộc đời trở nên hạnh phúc hay đau khổ. Chính mình tự làm khổ mình quả thật nhiều hơn là người khác làm khổ mình. Trách sao không được bình an.

(Nguồn: trích trong Thiên là gì? Biên soạn: Giác Nguyên)

Cũng có nhiều người tâm hồn và tinh thần luôn luôn giao động vì những chuyện không quan trọng như trong câu chuyện Tin Trời Sập dưới đây. Đối với họ, một trái dừa khô rụng xuống cũng thể được xem là trời đã sập xuống rồi! Smile!

Tin Trời Sập

Thuở xưa, trong một khu rừng nọ muôn thú chung sống trong thanh bình, nhàn nhõm tự tại. Ngày kia, khi bình minh tinh dậy sau một đêm dài ngủ say, gia đình nhà thỏ nghe một tràng âm thanh như sấm nổ, đất đá chuyển động mạnh làm miệng hang nhà thỏ gần như bị lấp kín... Thỏ chúa hốt hoảng la to: “Trời sập”, rồi phóng mình ra khỏi cửa hang chạy như điên hướng về phía cuối rừng. Lũ thỏ còn lại cũng phóng nhanh theo thỏ chúa, vừa chạy chúng vừa hét lớn: “Trời sập”...

Chạy được một đoạn, thỏ chúa gặp gia đình nhà ngựa đang nhàn nhõm gặm cỏ dưới ánh nắng an lành của ban mai, liền bảo: “Các bác không sợ chết à, trời đang sập đây... chạy nhanh...”. Ngựa chúa hỏi lại: “Bác nói gì thế?”, “Trời sập” cả nhà thỏ cùng trả lời rồi tiếp tục cuộc chạy trốn. Thấy gia đình nhà thỏ chạy bán sống bán chết, gia đình nhà ngựa cùng lao theo và cũng luôn mồm hét lớn: “Trời sập, trời sập”....

Chẳng mấy chốc toàn bộ thú rừng trong cánh rừng già truyền cho nhau điệp khúc “trời sập, trời sập”... và tất cả đều hoảng hốt nối đuôi vào cuộc chạy thoát thân trước nguy cơ “trời sập”... khu rừng bình yên hôm ấy bỗng vang dậy những âm thanh “Trời sập, trời sập...” với bầy thú rừng hoang man cực độ...

Cuối cánh rừng già, gã sư tử đang ngái ngủ nghe văng vẳng những tràng âm thanh “trời sập, trời sập” ngày một lớn dần, rồi lớn dần... Gã vươn vai đứng dậy, trước mắt gã là cảnh bầy thú rừng đang nối đuôi chạy hỗn loạn, con nọ đạp con kia để chạy, không con nào nhường con nào. “Quái lạ, chuyện gì thế nhỉ?” gã sư tử rung mình...

Đàn thú ngày một đến gần, đến gần... rồi cuối cùng tất cả đều đến cuối rừng, nơi gã sư tử đang đứng đợi. Gã sư tử hỏi: “Chuyện gì thế các bác?”. “Trời sập” hổ chúa trả lời. Sư tử hỏi tiếp: “Trời sập ở đâu?”. “Trời đang sập” hổ đáp. Gã sư tử nhìn về cánh rừng không thấy bất kỳ một dấu hiệu nào gọi là “trời sập”, cao cao trên các cành cây đàn chim vẫn líu lo ca hát, cây cỏ vẫn thì thầm những điệp khúc của một buổi ban mai an lành, ánh nắng buổi sáng nhẹ nhàng chiếu xuyên qua các tầng cây tạo nên một buổi bình minh thơ mộng... Quay lại nhìn hổ chúa, sư tử hỏi: “Ai bảo bác trời sập?”. Hổ trả lời: “Nhà bác ngựa hoang”. Lại hỏi gia đình ngựa hoang thì ra nhà thỏ...

Dưới sự dẫn đầu của sư tử, tất cả thú rừng lần theo dấu vết những thông tin được cung cấp bởi gia đình họ thỏ. Kết quả cuối cùng của “cuộc điều tra” ấy là: ***một trái dừa khô lâu ngày không ai hái đã rụng xuống cái hang nhà thỏ khi cơn gió buổi sáng đi qua... tạo thành “tin trời sập”...***

Ôi! Cuộc đời tràn ngập những chuỗi dài của vô số “tin trời sập”, có mấy ai đủ tỉnh táo để kiểm chứng thực hư? (Nguồn: Trích bài viết Chuyện tâm phào của Lê Bích Sơn)

Xin chúc quý bạn một ngày vui với cái gật đầu và nụ cười nhẹ nhẹ qua tâm tình của người viết được diễn đạt trong bài thơ dưới đây. Smile!

Có Những Niềm Vui

*Có những niềm vui suốt đời nhớ mãi:
Thuở tuổi ấu thơ, theo mẹ đến trường
Mẹ nắm tay con, gửi trọn tình thương
Con đã vào lớp, mẹ còn trông ngó*

*Có những niềm vui, ngây thơ tuổi nhỏ:
Đánh đáo, chọi bi, đánh đũa, lò cò
Vô tư, khờ dại, chẳng chút âu lo
Chỉ biết giỡn đùa, quấy cha, nũng mẹ*

*Có những niềm vui, một thời coi nhẹ:
“Cồng sin”, chếp phạt, một thuở biết yêu
Ngớ ngẩn theo ai, đáng liểu yêu kiều
Gửi lên thơ tình, nên vào trể học*

*Có những niềm vui, cười trong tiếng khóc:
Pháo cưới vu quy, con bước theo chồng
Một sáng mùa xuân, có kẻ sang sông
Bỏ lại sau lưng, biết bao kỷ niệm*

*Có những niềm vui, phải đành dấu điếm:
Gặp lại cố nhân, đôi mắt vẫn tình
Sống lại trong tim tuổi mộng thơ sinh,
Cuộc tình thứ nhất, học trò vụng dại*

*Có những niềm vui, mỉm cười sáng khoái:
Thấy kẻ thân yêu, được sống an bình,
Giữa cuộc trần ai, đau khổ sinh linh
Thân tâm tĩnh lạc, an vui, hạnh phúc*
Sương Lam

Xin mời bạn thưởng thức youtube dưới đây cho đời thêm vui. Smile!

Youtube Happy and Dance with [Matt Harding](#)

Where the Hell is Matt? 2012

Published on Jun 20, 2012

<https://www.youtube.com/watch?v=Pwe-pA6TaZk>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi= MCTN 371-ORTB 6717)

ĐỪNG ĐEM TIỀN RA ĐÓT!

Mắc mưa, đồ mã trời màu
Vàng, đồ méo mó; xe, tàu xẹo xiên.

*

Mua hàng mã đốt triền miên
Sao không bày biện đồng tiền thật, lên
Tổ tiên chứng giám xong, bèn
Dâng cho từ thiện xóm bên giúp người?

Người người đói khát được cười
Tổ Tiên vui vẻ, trên Trời phước lây
Không cần mua Bắc*, đốt Tây;
Chẳng cần cúng kiếng voi đây lắm mâm.

*

Lòng thành, tâm thiện, âm thầm
Thuận duyên tạo Phước, ấy mâm hiếu, trung:
Dâng Tiên Tổ được hưởng cùng
Cháu con hiếu thảo, thơm chung tộc nhà.

Ý Nga*7.6.2017

*Mua Bắc: mua ở Chợ Lớn, bắt chước người Hoa
(phương Bắc)

40 NĂM GẶP LẠI

-Hỏi cô được mấy tuổi đời?

-Thưa ông: mười bảy! (của thời Bảy Lăm)

Ông khen: *-Trông vẫn nguyệt rằm!*

-Dạ rằm! (Từ độ xa xăm mát Nhà).

Buồn lây, Ông cũng kêu ca:

-Xa Quê, tôi đã hóa già rất nhanh

Đã mười lần bảy. Già đanh!

Bảy đi đằng trước, mười giành đằng sau.

-Bảy, mười: số giống như nhau

Chẳng chi nhức óc, điên đầu cả đâu!

Đau đầu ở chỗ khổ, sầu

Sống lâu lên lão. Á, Âu dồi dào.

Tuổi cao thì đã làm sao?

Tuổi nào mặc tuổi! Giữ màu lạc quan!

Ý Nga*7.6.2017

CHỈ LỚN MÀ EM!

(Kính tặng những Người Linh VNCH)

*

MÂY TRÔI

Cuộc đời thoáng chốc bảy mươi

Trần qua trở lại thêm mười năm thôi

Đua chen chi nữa... để rồi

Kẻ thì bỏ cuộc, người ngồi cô đơn

Ba ngàn với mấy trăm hơn

Chất chịu tiêu kỹ chưa sòn áo da

Vui lên! Quên chuyện mình già

Ngày xem hoa nở, đêm rà movie

Cuối tuần-nếu thích ăn gì

Mở YouTube chọn... hơn đi nhà hàng

Bạn mời-hú-gọi cứ sang

Hẹn sang năm đến, chu toàn hay hông???

(Sức khỏe nay có, mai không)

Quý nhau chỉ có tấm lòng mà thôi

Đời người như áng mây trôi.

Kiều Mộng Hà

AI KHÔN HƠN?

Kẻ chửi bới nặng lời,

Người nhẹ nhàng, từ tốn:

Ai gạt hái thành thoi?

Ai đem về tức tối?

Biết cân nhắc thiết thời

Ai nụ cười tằm tằm,

Đường phân chia rạch ròi,

Mặc ai thêm mắm muối!

Tình cờ được xem chơi

Bài học cao vời vợi

Chuyện thể nhân ở đời:

Trí thức thua... tri thức!

Ý Nga*7.6.2017

KHÔNG DỪNG SỢ PHÍ?

Mới vừa tay bắt thiết thân

Mặt mừng như thể thân nhân ruột rà

Mà sao cãi vã vạ cà?

Thì ra giả dối khó ra vững bền.

Dưới không kính, chẳng nhường trên

Hai ông Thợ Nổ sấm rền điếc tai

Đường đời đầy dẫy chông gai

Lắc đầu em trả lời: **-Không!**
Sao anh chép miệng, ngắm sông cười hoài?

*-Khép môi cười thế mới oai
Nam nhi chi chi có ai mềm lòng?
Nam nhi... toàn chỉ khóc ròng,
Riêng anh... bẽn chí, thông dong đợi chờ
Đã rằng "kết tóc, se tơ"
Mà không kiên nhẫn, ước mơ sao thành?*

*Mẹ đan áo ấm cho anh
Phải gần cả tháng, hoặc nhanh hai rằm
Hướng gì tính chuyện... trăm năm
Không chờ? Ai đợi đủ... trăm bao giờ?*

*Anh cười mơ mộng bâng quơ:
Rằm nào "trăng mật" cho thơ ngọt vẫn?
Sông này, sông nọ thật gần
Em... "sang sông", chắc tiễn chân cả làng?
Tha hồ mà khóc mấy chàng
Nam nhi toàn... chí mệnh mang đây đâu!
Á Nghi*5.6.2017*

XEM HỌ KÌA ANH

Chàng vò đầu tán tỉnh,
Nàng xoắn tóc thẹn thùng
Kẻ tài năng thi thố,
Người bồi rồi ngưng ngưng.

Gió mân mê niêm nở
Tà áo dài thướt tha,
Mây bay bay tài trợ
Màu da trời vui ca.

Hoa xinh xinh trần thế
Tỏa hương thơm tràn trề,
Bướm ong vờn tiếp tế
Ngọt ngào mật no nê!
*

Em mong họ tiến tới
Như chúng mình ngày xưa
Đường đời hoài chung lối
Buồn thiếu, vui rất thừa!

Anh cười gọng trong trêu:
*-Này cô bé tí teo
Sao mơ toàn chuyện lớn?
Mơ anh nè, bé yêu!
Á Nghi*5.6.2017*

Chỉ khi trác trở biết ai bạn hiền.

Tranh danh, nộ khí xung thiên
Xấn cao tay áo: người điên, kẻ khùng
Chẳng ông nào nghĩ chuyện chung
Thuốc nhiều không nổ, chẳng dùng: uổng chãng?
Ý Nga*7.6.2017

GẮNG SỨC TRĂM BÈ! (Thương về các em học trò ở Ý và Canada)

*

Kẻ hèn thường **nhất** đấu tranh
Dây dưa hèn **nhất**, **thiện lành** sao ra?

Chọn **lành**, **thiện** kết bạn nha!
Ai **hư** cũng **hồng**! Trẻ già tránh xa.
Rầy rà **hư hồng** hồn ta
Không **khờ**, chẳng **dại**, sao sa **dại khờ**?

Dạy em, cô **bảo**: xưa giờ
Mẹ cha **dạy bảo** ai ngờ đúng ghê!
Phải nên **gắng sức** trăm bè!
Người không cố **gắng**, u mê, vụng về.

Mê, u toàn gặt **thảm thê**
Thê lương, bi **thảm**: người chê, bạn cười!
Buồn tâm, **rầu** da, sao tươi?
Ai nhìn cũng **ngán**! **Chán** ơi **buồn rầu**!

Sáng **chờ**, tối **đợi** đầu đầu
Đợi chờ chán ngán, năm châu ai tìm?
Ý Nga*7.6.2017

CẢN CHI AI KHẢI ĐẠO!

*Em khoan thai đứng đỉnh,
Anh tươi tỉnh đầu xuân
Tạm giấu ở rạch bần
Những lo toan tất bật.*

*Sáng mân mê nụ mới,
Chiều ngắm những mầm non,
Nhịn những chuyện con con,
Việc buồn phiền cùng nhẫn.*

*Khi nâng niu sẵn đón,
Lúc chia sẻ thâm thì.*

BÊN NGƯỜI TÔI THẤY BÓNG TÔI

Bên người tôi thấy bóng tôi
Nghiêng nghiêng trên vách, tôi ngồi lẹ sa
Ba năm tình vẫn như là...
Vòng tay hơi ấm, trăng ngà còn soi

Nhớ ai mưa nhỏ lẹ rơi
Cho đêm thêm lạnh, cho đời bơ vơ
Người xa như bóng trăng mờ
Ngu ngơ tựa giữa đôi bờ tử/sinh.

"Thấy trăng thiên toạ trong Quỳnh
Thấy người là mộng, thấy mình là mây" *
Người đâu hiện diện nơi này!!!
Lòng nghe giá buốt...ngã vai bên người

Trong khung ảnh, anh tươi cười
Môi buồn buồn gọi tên người Quỳnh ơi
Kiều Mộng Hà
Jun 04 th 2017

* Hai câu thơ từ một bài thơ cũ của **kmh**

PHẢI VIẾT!

Che tai tránh tiếng động ngoài
Cái tâm cứ động, vọng hoài nghĩa ân!
Bao lần nhắm mắt tu thân
Làm ngo chẳng đặng, thương dân vô cùng!
Lặng yên sao được? Thù chung!
Nên thơ cứ muốn đập tung bạo quyền!
Ý Nga*2.6.2017

TƯỚNG, TÁ VIỆT CỘNG ĐANG LÀM GÌ?

"Dân" Tàu "nhập cảnh" Quảng Ninh
Rời đi đâu nữa? Dân mình có hay?
Trần qua Móng Cái mỗi ngày
Đủ chưa? Máy triệu? Thưa, dày võ trang?
Bao nhiêu tình báo sẵn sàng?
Bao quân xâm lược xênh xang ba miền?

Cầm quân: "tướng, tá" ngủ yên
Trốn trong địa đạo tam biên, tứ vùng?
Chưa chi liệt... sĩ "anh hùng"?*
Hay đang chuẩn bị bỏ sung phe Tàu?
Tụm nhau nhậu nhẹt tào lao,

Ngọt ngào, em cho đi,
Anh nhận được: đáp trả!

Niềm an lạc đích thực
Thể hiện trên nụ cười
Từ trong tim hai người.
Cần chi ai khai đạo!
Á Nghi*5.6.2017

HÌNH NHƯ YÊU?

Núi cao tắm ánh trăng vàng
Đẹp sao đôi mắt của chàng đêm nay
Ảo mờ, mềm mại trăng bày
Trái tim cứng rắn lung lay mất rồi!
Á Nghi*5.6.2017

THI ĐẬU

Nhớ hoài lóng mía giữa đồng
Ai từng bẻ trộm, mệnh mông ruộng nào,
Rủ nhau xước mía đem khao,
Khao thêm khờ khao: môi trao ngọt ngào!
Á Nghi*2.6.2017

GIẶC ĐẾN NHÀ

Nhớ Nước, trông trời nghiêng bóng xế,
Thương Nhà: giặc đến từng con đê.
Đảng rước, đoàn nghinh, ngu tập thể
Việt gian bán Nước thật chuyên nghề!
Ý Nga*2.6.2017

HỌ CHẴNG ĐAU CÙNG DÂN!

Chưa vào cuộc, tìm ai chưa uất hận,
Chuông chùa ngân sao nổi giận đọt bần?
No nê thân, ai xin oản thánh thần?
Dân cùng quần với vô ngàn đau khổ!
Ý Nga*2.6.2017

ĐI HÀNG HAI

Háo danh bị dụ ngọt bùi
Tham lam nghe dỗ, thụt lui về, hàng:
Chậm ông, bà cũng trễ tràng
Cạn bùa hộ mạng, kiệt vàng, thiệt thân.

Kẻ thù thù thả tiến vào Việt Nam!

*

Thanh niên tài giỏi hãy làm:
Hỏi cho ra lẽ “đuôi sam” vào Nhà.
Chớ chờ xuất hiện quân xa,
Súng đầu đánh sập lá cà Nghĩa Quân?
Địch quân vũ khí tối tân
Thí quân, Hán vốn bất nhân rợn người.

Đảng đà rằm rắp tuân lời
Dân không vùng dậy? Muôn đời Hán nô.
Ý Nga*2.6.2017

*VC lúc nào cũng khoe khoang: *quân dân ta toàn
anh hùng, liệt sĩ*

*Các vùng chiến thuật: I, II, III & IV

Đảng không hề thiết! Ai cần?
Dọn xong đảng đẹp! Lân khân, chết liền!
Bát to đảng xúc lăm tiền,
Giữ chi chén nhỏ luân phiên cung chiêu?

Thôn này quen chặt đã nhiều,
Xã kia thích đốn mới liều lĩnh hơn,
Ô này gió lớn vải lòn,
Dù kia nan yếu lon ton: ướt nhèm.
Quận, phường bóc; đã thỏa thèm,
Tỉnh, thành trần lột; anh em nổi gì?

Hao hơi bà chửi li bì
Ông hao tốn sức, kiên trì rửa ai?
Thôi! “Vè” chăm sóc hình hài
Ăn năn hối cải, một mai trả thù.
Ác chưa đui, độc chưa mù
Ham trăm, thích vạn: Cửa Tù mở chưa?
Ý Nga*2.6.2017

NIỀM VUI CỦA BỐ

Anh Tốt ngồi trong quầy nhìn ra đám khách hàng đang lui cui bên những chiếc máy giặt máy sấy quần áo. Thỉnh thoảng có người đến đổi tiền xu bỏ vào máy, hay khiếu nại máy móc trục trặc gì đó, hay mua xà bông. Ôi, đi giặt mà không mang theo xà bông, những kiểu sống cầu thả, hoang phí như thế không thiếu gì trong đám dân nghèo, đã nghèo mà còn “sang” vì mua xà bông nơi tiệm giặt chắc chắn sẽ đắt hơn ở chợ. Những khách hàng kia đủ loại người, đủ kiểu, nhưng đa số giới bình dân, vì giới khá giả thì có nhà cửa và dĩ nhiên có sẵn máy giặt sấy trong nhà.

Làm chủ tiệm giặt bấy lâu nay, anh Tốt có nhiều kinh nghiệm, có khách còn lười đứng canh máy, họ bỏ đi đâu đó, trả công anh vài đồng coi chừng giùm, xong việc anh gấp lại quần áo cho thẳng thơm gọn ghẽ, lát sau họ chỉ việc đến lấy. Thế là coi như anh kiếm thêm thu nhập trong khi đảng nào anh cũng ngồi không. Nhưng cũng có người bỏ quần áo giặt trong máy và... ra đi biệt biệt, thành một đồng quần áo vô thừa nhận trong kho của tiệm. Cho đến giờ anh vẫn không thể nào giải thích nổi tại sao? Chẳng lẽ những người ấy rời tiệm giặt đi đâu và... bị tai nạn chết toi bất ngờ hay bị bệnh mất trí nhớ... đột xuất nên không quay trở lại tiệm giặt lấy đồ?

Thời buổi này làm chủ tiệm giặt sấy không có ăn vì món này đã phổ biến mọi nơi mọi chốn, ngay trong những khu apartment người ta cũng có phòng giặt sấy phục vụ cho cư dân của họ, nên tiệm giặt sấy chỉ trông chờ vào đám khách ít ỏi nào đó, hoặc khi họ cần giặt sấy những món to cồng kềnh như chăn mền, tấm trải giường, màn cửa sổ,... những thứ không thể giặt bằng máy ở nhà.

Chiều nay thứ sáu anh thấy lòng lâng lâng vì sáng mai anh sẽ đi San Antonio thăm người yêu Thu Dần như thường lệ mỗi cuối tuần, nên anh sẵn sàng chiều khách trong mọi dịch vụ, cho dù khách có khó tính hay nổi máu ba gai không kiên nhẫn đợi chờ máy khác, vung chân đá huỳnh huych vào cái máy giặt vô tội bị hư hỏng bất chợt trong khi chủ tiệm là anh còn ngồi lù lù gân đấy. Khách hàng có người lịch sự, có kẻ vũ phu như thế, anh Tốt chẳng muốn “dây với hủi” càng to chuyện, càng rắc rối nên đôi khi đành nhắm mắt làm ngơ.

Chuyện tình của đời anh như một vở kịch, lúc khép lúc mở, ba chìm bảy nổi. Ngày xưa anh và Thu Dần yêu nhau, năm đó anh đang dậy học tại một trường trung học trong thành phố Sài Gòn, nàng là em gái một người bạn thân đồng nghiệp, là cô nữ sinh năm cuối bậc trung học.

Đã mấy lần anh dẫn Thu Dần về giới thiệu với gia đình, chỉ nghe cái tên Thu Dần là mẹ anh biết ngay cô mang tuổi Dần, bà quyết liệt phản đối mối tình cảm này, bắt anh phải chia tay Thu Dần và đừng bao giờ mơ tưởng có ngày kết hôn với cô. Mẹ anh nói con gái tuổi Dần không tốt, nó dữ dằn, ăn hiếp chồng, lập gia đình với ai chỉ mang gian nan, nguy hiểm đến cho người ấy, vợ chồng sẽ nghèo mạt rệp và hoặc vợ hoặc chồng sẽ chết sớm, bỏ đàn con thiếu cha hay mất mẹ đều bơ vơ tội nghiệp.

Mẹ đặt tên anh là Tốt, mong cuộc đời anh sẽ tốt tươi, tốt đẹp, tốt lành, tốt phước,... nên không thể lấy cô vợ tuổi dần để mang họa vào thân.

Biết điều ấy Thu Dần tủi thân và tự ái, cô tránh mặt anh cùng lúc mẹ anh một lòng một dạ... cản trở duyên con nên mối tình đầu tha thiết của anh đã tan vỡ. Anh đau khổ lắm, không muốn mất người yêu nhưng cũng không thể cãi lời mẹ, vì anh là con trai duy nhất trong gia đình.

Vài năm sau anh Tốt lấy vợ, một người con gái xinh đẹp do mẹ tuyển chọn, mẹ hét lời ca tụng cô Na là con nhà gia giáo tử tế, có học lại dịu dàng.

Hai năm sau gia đình nhỏ của anh đi vượt biên sang Mỹ với thằng con trai 1 tuổi và cái thai trong bụng vợ. Mẹ anh còn ở lại Việt Nam nên đâu biết rằng cô con dâu lý tưởng của mẹ chọn đã hà hiếp anh thế nào, cô đánh đá, chua ngoa với anh. Tính anh nhẫn nhịn, giỏi chịu đựng. Chẳng lẽ anh viết thư về kể cho mẹ thêm lo buồn lúc tuổi về già mà chẳng cứu vãn được gì.

Vài năm sau khi gia đình anh định cư ở Mỹ, mẹ anh đã từ trần sau một cơn bệnh nặng.

Nếu mà mẹ còn sống thì anh khỏi phải kể, mẹ anh cũng được biết cô con dâu không phải tuổi Dần của mẹ cũng không thọ, lia đời sớm vì bệnh ung thư tử cung phát hiện quá trễ. Nhưng trước khi chết cô vẫn chưa quên tạt chanh của mình, vẫn lèo lái đời anh, một buổi chiều có chồng và hai con ngồi bên giường bệnh, cô đã ràn rụa nước mắt nói những lời trăng trối và bắt anh phải hứa, có hai con làm chứng là anh... không được lấy vợ cho đến khi hai con đã trưởng thành khôn lớn. Trước cảnh đau thương của người vợ đang hấp hối anh lòng dạ nào mà nghĩ chuyện xa xôi và đã hứa cho vợ vừa lòng nhắm mắt về bên kia thế giới.

nh một thân gà trông nuôi hai đứa con tuổi vị thành niên, đứa con trai năm ấy 14 tuổi và em gái nó mới 13 tuổi. Từ ngày sang Mỹ anh chịu khó học lại đã tốt nghiệp bằng kỹ sư nên cuộc sống không vất vả lắm, cho đến khi thời buổi kinh tế khó khăn anh bị hãng lay off, anh quay ra làm kinh doanh, sang lại cái tiệm giặt này, nhờ ơn trời cũng có khá lợi tức và anh luôn sống căn cơ tiết kiệm để nuôi hai con cho đến khi chúng ra trường, thằng con trai là bác sĩ, và con gái là kỹ sư như bố.

Suốt 10 năm trời anh ở vậy nuôi hai con, không phải chỉ vì lời hứa bị cưỡng ép bởi người vợ ích kỷ, mà vì chính anh, anh đã thấy cảnh bạn anh một bác sĩ, cũng là một người cha độc thân như anh và hai con cũng chạc tuổi con anh lúc mới mất mẹ. Ít lâu sau bạn anh lập gia đình mới, cảnh mẹ ghẻ con chồng tuy không hà khắc như chuyện cổ tích trong văn chương Việt Nam, nhưng theo kiểu thời đại bây giờ cũng lắm trắc trở, hai con của anh bạn bắt hòa với mẹ kế, chúng học hành chẳng ra gì rồi bỏ học dở dang đi làm kiếm tiền miễn là không phải ở chung mái nhà với bà mẹ kế.

Anh Tốt không muốn hai con của anh sẽ lâm vào hoàn cảnh ấy, thà chúng còn bé tí không biết gì anh đi thêm bước nữa không sao, ở cái tuổi mới lớn, tuổi vị thành niên đứa trẻ nào cũng nhiều tự ái, tâm hồn mong manh dễ vỡ như thủy tinh, nên anh không vì hạnh phúc của riêng mình làm tổn thương những tâm hồn ngây thơ trong trắng ấy.

Suốt 10 năm trời không phải con đường anh đi luôn bình lặng, không có những sóng gió tình cảm, nhưng anh vì con, mặc cho người tình không thể chờ đợi, họ bỏ anh ra đi tìm tình duyên khác. Cho đến khi bất ngờ năm ngoái anh tình cờ gặp lại người anh ruột của Thu Dần, mới biết là Thu Dần hiện cũng ở Mỹ, chồng Thu Dần là một tay ăn chơi bay bướm đã li dị vợ mấy năm nay vì có người tình khác, họ có một đứa con gái duy nhất đã lập gia đình và sống ở tiểu bang khác, Thu Dần cũng cô đơn, cũng lẻ loi như anh.

Anh liền liên lạc với Thu Dần, mối tình năm xưa sống dậy, cả hai quyết định lần này không thể lỡ duyên nhau. Thu Dần là kỹ sư đang làm việc cho chính phủ ở thành phố San Antonio, còn anh đang ôm cái tiệm giặt lớn nhất trong khu phố của thành phố Houston này. Không ai có thể từ bỏ công việc của mình ngay lúc này để đến với người kia cả. Khoảng cách từ Houston đến San Antonio không xa, chỉ hơn 2 giờ lái xe, nhưng vẫn là khoảng cách dài của sự chờ mong.

Hai con anh nay đã khôn lớn, chúng hiểu bố đã hi sinh cho chúng như thế nào. Ngày từng đứa con tốt nghiệp đại học ra trường anh đã ôm nó và sung sướng đến nghẹn ngào nói chỉ một câu:

- Đây chính là niềm vui của Bố.

Cả hai đang có người yêu và một ngày nào đó sẽ lập gia đình, chúng đều khuyên anh nên bán cái tiệm giặt để làm bất cứ công việc gì nhàn hạ hơn và nhất là không vướng bận trong kế hoạch về San Antonio sống chung với người xưa của anh. Hai con anh đã nghe anh kể về chuyện tình trắc trở của bố với cô Thu Dần thời còn trẻ, chúng thương bố càng muốn vun đắp cho mối tình đầu và bây giờ cũng là mối tình cuối của bố.

Anh đã rao bán tiệm giặt trên internet nhưng mấy tháng nay chẳng có ai nghiêm chỉnh trả giá muốn mua, chẳng lẽ tiệm giặt đang đông khách anh lại bán vội vàng với giá rẻ bèo sao đành?

Nên mỗi thứ bảy, khi con gái anh ra trông tiệm giặt cho anh, ngày Chủ Nhật tiệm đóng cửa. Thế là anh thành thoi lái xe đến San Antonio thăm Thu Dần.

Họ cứ gặp rồi chia tay trong khi chờ đợi thu xếp công việc, hoặc là anh bán được tiệm giặt hoặc là Thu Dần xin chuyển chuyên được việc làm về Houston để được sống bên nhau mãi mãi.

Anh đang suy nghĩ xem sáng mai sẽ mua vài món quà gì từ Houston mang cho Thu Dần, thì anh nghe tiếng cell phone reo:

- Anh Tốt hả, em đây...

- Chào Thu Dần, sao em linh thế, nãy giờ anh nhớ đến em, đang ngồi nghĩ vợ chỉ toàn là em thôi.

Ngày mai mình lại gặp nhau rồi...

- Em cũng thế, chẳng lẽ chúng mình cứ là Nguru Lang Chúc Nữ mãi sao? Ngày xưa mình lỡ duyên vì mẹ anh khe khắt, nay chẳng ai ngăn cấm, ngược lại con anh và con em còn đồng tình khuyến khích thì ông trời lại bày ra cảnh ngộ khác.

- Anh cũng mới xuống giá tiệm giặt rẻ hơn giá thị trường gần chục ngàn rồi, chắc cũng sớm bán được thôi, yên chí đi cô Cọp nhỏ của anh

Anh vẫn âu yếm gọi Thu Dần là “cô Cọp nhỏ” bây giờ mẹ đã mất mà dù mẹ anh còn sống thì cũng không thể nào cản trở được anh nữa, anh luôn tin là cô cọp nhỏ của anh hiền lành dễ thương, Thu Dần sẵn sàng về Houston sống chung với anh và hai con cho tới khi nào chúng có gia đình riêng.

- Sắp tới giờ anh đóng cửa tiệm rồi, không nhận thêm khách nữa, chỉ còn vài người khách cuối cùng đang sấy đồ dở dang, em cứ tha hồ nói chuyện với anh nhé.

Nhưng anh vừa dứt lời thì bóng một người vừa đẩy cửa bước vào tiệm giặt, anh chưa kịp lên tiếng từ chối thì ngạc nhiên biết bao khi nhận ra đó là Thu Dần, anh buông cái cell phone trên bàn hấp tấp đến bên cô:

- Sao em làm anh bất ngờ thế này! Hôm nay em lại đến thăm anh...

- Còn làm anh bất ngờ hơn nữa kìa, em đã xin chuyển chuyên được việc làm về Houston rồi, không xa chỗ anh ở là bao nhiêu đâu nhé. Em đến tận đây để báo tin mừng cho anh.

Anh Tốt kêu lên đầy kinh ngạc và vui mừng:

- Trời ơi, Cọp Nhỏ của anh làm một điều tuyệt vời hơn cả giấc mơ.

Anh lại hấp tấp giục cô:

- Vậy em phụ anh xếp lại cái mớ sổ sách trên bàn giùm anh trong khi anh đóng cửa tiệm ngay bây giờ, khách đã xong rồi. Chúng mình sẽ đi ăn cơm tối nhà hàng trước khi về nhà bàn chuyện tương lai. Em làm anh mừng phát điên lên đây này...

Thu Dần vui vẻ:

- Em sẽ ở chơi hai ngày, tuần sau em mới chính thức nhận công việc mới ở Houston. Hai ngày ở đây em sẽ làm quen với nhà cửa của anh, với cuộc sống của anh và hai con, trước khi chúng ta chính thức lấy nhau.

- Nhà anh có một mảnh vườn sau rộng lắm, cỏ xanh và cỏ xanh...

- Ý anh muốn nhắc nhở em mai một về... cắt cỏ nhà anh chứ gì?

- Ai nỡ để người yêu cắt cỏ, ngày xưa em chẳng từng ước mơ khi chúng mình lấy nhau, ngôi nhà sẽ có một mảnh vườn cho em trồng hoa Ngọc Lan để mỗi khi chiều xuống đêm về chúng mình nằm bên nhau trên cỏ, giữa mùi cỏ ngai ngái, mùi hoa thơm tho...

Đôi mắt Thu Dần long lanh sung sướng:

- Không ngờ anh vẫn nhớ lâu thế...

Người khách cuối cùng vừa ra khỏi cửa là anh Tốt ôm chầm lấy Thu Dần, họ cùng vui sướng rạo rức, cùng trẻ lại như thời mới yêu nhau.

Buổi tối anh Tốt và Thu Dần về nhà, căn nhà này anh mua từ khi ba bố con dắt díu nhau từ thành phố khác chuyển về Houston theo công việc của anh. Bây giờ những lúc hai con đi làm vắng nhà, anh thấy căn nhà trông trải thênh thang, và một ngày nào đó hai con anh sẽ có gia đình riêng, căn nhà sẽ càng trông trải thêm, anh khao khát chờ mong có hình bóng người đàn bà cho ấm lòng anh và ấm nhà ấm cửa.

Hai con anh về tới, nghe anh kể cô Thu Dần sẽ về làm việc ở Houston , cả hai đều vui mừng không thua gì anh lúc này, chúng tranh nhau nói:

- Thật là tuyệt vời !

- Cô ơi, chúng con đã “giải lời thề” ở vậy nuôi con của bố từ lâu rồi nhưng bố không nghe, cho tới khi gặp lại cô chúng tỏ hai người vẫn còn duyên nợ với nhau đấy.

- Con cảm ơn cô Thu Dần đã giải quyết được sự bế tắc này để nhanh chóng về với bố chúng con. Vậy khi nào bố và cô Thu Dần sẽ tổ chức đám cưới ra mắt họ hàng và bạn bè ?

Anh Tốt đáp ngay:

- Bố sẽ coi ngày, là coi thời tiết mưa nắng thế nào và coi nhà hàng nào ngon, chứ không phải coi ngày coi tuổi gì đâu nhé. Bây giờ cô Thu Dần tuổi Cọp có là... cọp dữ dẫn trong rừng rậm Châu Phi thì bố cũng sẽ cưới.

Con trai anh trịnh trọng và cảm động nói:

- Ngày xưa khi con và em gái con ra trường bố đều nói là ngày vui, là niềm vui to lớn nhất trong cuộc đời bố. Nhưng chưa đủ đâu, phải có ngày đám cưới của bố với cô Thu Dần thì niềm vui của bố mới trọn vẹn.

Con gái anh tiếp lời anh trai:

- Chúng con cảm ơn bố và chúc mừng bố hạnh phúc từ bây giờ.

Anh Tốt tươi cười nhìn sang Thu Dần, cô sinh vào mùa Thu năm Dần nên cha mẹ đặt tên là Võ thị Thu Dần, nhờ có chữ lót là Thu nên cái họ Võ tên Dần cũng bớt nặng nề “hắc ám” đi một tí.

Cô cọp nhỏ của anh cũng dịu dàng nhìn anh. Muộn còn hơn không, mối tình của anh Tốt và Thu Dần sẽ kết thúc tốt đẹp, tốt tươi và tốt lành như anh từng mong ước và như cái tên mẹ anh đã âu yếm đặt cho anh.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Portland Trong Trái Tim Tôi

Tôi sinh ra và lớn lên ở Sai Gòn miền Nam nước Việt. Tôi đã sống nửa đời người nơi nước Việt quê hương tôi.

“Sài Gòn cũ nửa đời đã sống,
Những con đường, góc phố, công viên
Trái tim như cột chặt, nối liền
Tùng bụi cỏ, gốc cây, tên phố”

Nhưng tôi cũng như bao người dân xứ Việt mến yêu kia phải:

“Rồi bao kẻ ra đi chấp nhận,
Cái chết kẻ sóng bão đại dương
Còn hơn là ở lại thiên đường
Của Cộng đồ, vô nhân, tàn bạo

Tùng thu đến, lại tùng thu đến,
Gió lạnh về tê tái, cô đơn,
Kẻ sĩ xưa ôm mỗi đau hờn
Nơi xứ lạ sống đời viễn khách”

Thơ Sương Lam

Theo vận nước nổi trôi, tôi đã lưu lạc nơi xứ người. May mắn thay, gia đình người viết vượt biên tìm tự do và được định cư ở Portland đến nay cũng đã 35 năm rồi.

Người viết yêu Portland vì nơi đây giống như Đà Lạt mà ngày xưa tôi từng mơ ước được sống. Thế là “My dream comes true” dù muộn màng và khác lạ.

Ở nơi đây, chúng tôi đã tạo lại cuộc đời mới bắt đầu bằng con số không. Con cái chúng tôi đã lớn lên và đã thành đạt. Đời sống tình cảm của tôi đã gắn liền với từng bụi cây, góc phố, tên đường ở Portland. Bạn bè tôi đã đến thăm viếng nơi đây. Người viết cũng đã đưa bạn đi viếng thăm nhiều thắng cảnh đẹp ở Portland như vườn hồng, thác Multnomah, núi tuyết Mount Hood, v.v. Nhiều người đã bảo nơi này đẹp như Đà Lạt nhưng mưa buồn quá! Người viết cũng đã xúc cảnh sinh tình viết bài thơ Portland Thơ Mộng nhắn nhủ với bạn bè chưa đến hoặc đã đến Portland thì xin hãy “để quên con tim” ở Portland sau khi đã đến nơi đây:

Portland Thơ Mộng

*Portland cảnh đẹp người hiền
Ở đây mà sống như tiên trên đời
Thu vàng, hồng nở, tuyết rơi
Sương lam lãng đãng chơi vui mộng tình
Môi hồng, má đỏ xinh xinh
Ngày xưa Đà Lạt chuyện tình nên thơ
Bây giờ vật đổi sao dời
Portland sống lại một thời dẫu yêu
Bạn xưa còn lại bao nhiêu?
Bạn nay xin giữ cho nhiều mến thương
Rồi đây vạn nẻo đường trường
Bạn về có nhớ có thương nơi này
Thì xin tay nắm lấy tay
Trao nhau lời chúc: “Mai này gặp nhau”.*

Thơ Sương Lam

(Multnomah fall in Portland- hình sưu tầm trên net)

Tôi yêu Portland của tôi qua bốn mùa xuân, hạ, thu, đông. Mỗi mùa có một nét đẹp riêng như đã tâm tình ở trên. Khi đã yêu một người nào đó, một nơi nào đó rồi thì trái tim của bạn, của tôi luôn hướng về người đó, nơi đó. Có đúng không bạn? Smile!
Tôi yêu Portland, Oregon của tôi như tôi đã yêu Sài Gòn 35 năm trước và cũng muốn những người xung quanh tôi hay thân hữu bốn phương của tôi cũng yêu Portland của tôi luôn.
Tôi đã viết cả chục bài tâm tình đăng trong trang nhà Sươnglam Portland của tôi. Tôi thực hiện cả chục youtube về Portland, thành phố, "sương lam mờ đỉnh núi" thơ mộng đăng trên trang Youtube của tôi để bạn bè cùng thưởng ngoạn.

Mùa xuân tôi mời bạn đi dạo vườn hoa hồng của thành phố Hoa Hồng Portland, đi xem buổi diễu hành xe hoa Rose Festival vào tháng Sáu. Mùa hạ tôi rủ bạn đi bắt cua đào sò ở vùng biển Tillamook. Mùa thu tôi dẫn bạn đi ngắm lá vàng rơi ở công viên. Mùa đông chúng ta ngồi trong nhà nhìn tuyết đổ đón "White Christmas" nhé, v.v. Mùa nào cũng đẹp lắm nhỉ? "Tốt khoe xấu che" mà lị! Smile!

Mời Bạn, nếu có một thiện duyên nào đó, xin hãy một lần dừng chân ở Portland, Oregon để ngắm sắc màu rực rỡ của hoa tulip vào tháng Tư, ngắm màu tím thơ mộng của hoa Lavender vào tháng Sáu, ngắm hoa

thuộc được muôn màu tươi đẹp vào tháng Tám, ngắm sắc vàng hoa cúc mùa thu, v.v. Mỗi mùa có một loài hoa nở đẹp đón khách đường xa.

Nếu Bạn là người yêu hoa, chắc chắn Bạn sẽ cũng tâm đắc như người viết về giá trị của kiếp hoa dưới đây: “Đời người như hoa nở, kiếp hoa đôi khi thật giống kiếp người, một số kiếp không được đo bằng thời gian mà bằng giá trị sống. Bông hoa kia dù biết sẽ "sớm nở tối tàn" vẫn cứ ngang nhiên tươi nở, trao tặng vẻ đẹp và hương thơm, được ngân nào thì hay ngân nấy, với tất cả khả năng và sức lực của mình. Bạn cũng vậy, hãy cống hiến cho đời tất cả những gì bạn có với tấm lòng yêu thương. Trên đất sống của mình, hãy cho những người chung quanh những điều tốt đẹp nhất. Cuộc sống sẽ dễ chịu biết bao khi có nhiều hoa đẹp tỏa hương thơm, khi có những người quyết sống như những bông hoa trong vườn hoa muôn sắc màu của nhân loại, để trao ban cho thế giới những giá trị nhân bản huy hoàng.”
(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Muốn tìm hiểu thêm về Thành Phố Hoa Hồng Portland, Oregon của tôi, xin mời bạn đọc tài liệu dưới đây do người viết sưu tầm về giới thiệu với bạn bè dưới đây nhé:

Portland, Oregon

Portland, Oregon Travel Guide - Must-See Attractions

<https://www.youtube.com/watch?v=iNWFFLu-hSo>

Portland là một thành phố nằm nơi giao tiếp của hai con sông Willamette và Columbia trong tiểu bang Oregon. Với dân số 562.690 nó là thành phố đông dân nhất Oregon và hạng ba vùng Tây Bắc Thái Bình Dương sau Seattle, Washington và Vancouver, British Columbia. Khoảng 2 triệu người sinh sống trong Portland, sắp hạng 23 trong danh sách các Vùng đô thị Hoa Kỳ.

Portland được thành lập vào 1851 và là quân ly của Quân Multnomah; nó

lấn ranh một chút vào hai quận Washington và Clackamas.

Portland nằm trong vùng khí hậu duyên hải miền Tây, ẩm vào mùa hè và có mưa nhưng mùa đông thì ôn hòa. Thời tiết lý tưởng cho trồng hoa hồng và hơn một thế kỷ qua Portland được mệnh danh là **Thành Phố Hoa Hồng** vì có rất nhiều vườn hoa hồng - đặc biệt nổi tiếng là Vườn Thí Nghiệm Hoa Hồng Quốc tế. Portland cũng được biết đến là nơi có nhiều hãng nấu rượu bia nhỏ và cũng là nhà của đội bóng rổ Trail Blazers. Theo Điều tra Dân số Hoa Kỳ năm 2000, số người Mỹ gốc Việt ở Portland là 10,641 người, chiếm 2.0% dân số toàn thành phố.

Lịch Sử

Năm 1843, William Overton nhận thấy vùng đất này có tiềm năng thương mại rất lớn nhưng ông thiếu vốn cần thiết để làm đơn xin chủ quyền sử dụng đất. Ông đồng ý hợp tác với một người khác là Asa Lovejoy từ Boston, Massachusetts: với 25\$, Overton được chia phần chủ quyền trên một diện tích đất rộng 640 mẫu Anh (2,6 km²). Overton sau đó bán lại phân nửa cho Francis W. Pettygrove từ Portland, Maine. Cả Pettygrove và Lovejoy đều muốn đặt tên cho thành phố mới này với tên thành phố ở quê hương của mình.

Cuối cùng họ quyết định dùng đồng tiền sấp ngửa để định đoạt tên thành phố. Pettygrove thắng cuộc nên thành phố được đặt tên theo thành phố quê hương ông là Portland.

Cho đến ngày thành lập ngày 8 tháng 2 năm 1851 Portland chỉ có khoảng trên 800 cư dân, một trại cưa chạy hơi nước, một khách sạn bằng gỗ và một tờ báo tên là *Tuần báo Người Oregon*. Vào năm 1879, dân số tăng lên 17,500 người.

Vị trí của Portland rất thuận tiện cho lưu thông cả đường thủy và bộ ra Thái Bình Dương: từ sông Willamette và sông Columbia và từ đại thung lũng nông nghiệp Tualatin qua con đường bằng phẳng vĩ đại "*Great Plank Road*" xuyên qua một thung lũng nằm trong dãy núi phía tây (hiện nay là Quốc lộ 26) đã mang lại cho Portland một lợi thế hơn so với các cảng lân cận và giúp nó phát triển nhanh hơn. Nó vẫn là cảng chính tại vùng Tây Bắc Thái Bình Dương suốt hết thế kỷ 19 cho đến khi cảng nước sâu của Seattle nổi được với các nơi còn lại của địa lục Hoa Kỳ bằng tàu hỏa, mở ra tuyến đường thông bộ mà không phải đi qua sông Columbia đầy tai ương.

Lần đầu tiên Portland được gọi tên (*Thành Phố Hoa Hồng*) là vào năm 1888 bởi những du khách đến dự một hội nghị của Giáo hội Tân giáo (*Episcopal Church*). Biệt danh đó nhanh chóng trở thành quen thuộc sau cuộc triển lãm mừng sinh nhật 100 năm Cuộc thám hiểm của Lewis và Clark năm 1905. Cũng trong ngày đó Thị trưởng Harry Lane đề nghị thành phố cần một ngày Lễ Hội Hoa Hồng Lễ Hội Hoa hồng Portland lần đầu được tổ chức hai năm sau đó và là tiếp tục là ngày lễ hội chính hàng năm cho đến bây giờ.

(Nguồn: Trích trong https://en.wikipedia.org/wiki/Portland,_Oregon)

Sương Lam

Mời quý vị thưởng thức những cảnh đẹp ở Portland qua youtube Portland Trong Trái Tim Tôi do người viết thực hiện dưới đây. Hy vọng bạn cũng yêu Portland, Oregon như người viết nhé. Smile!

Youtube Portland trong trái tim tôi

<https://www.youtube.com/watch?v=yUgVZoKRXGA>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 371- ORTB 783-53117)

VỞ KỊCH ĐỜI

Bản ngồi xuống bậc cửa, lòng bỗng thấy buồn, cái buồn kỳ lạ pha một chút lương tâm ray rứt - cái ray rứt giằng co mâu thuẫn giữa Vở Kịch Đời.

Cuộc đời Bản từ khi lớn lên lúc nào cũng đóng khuôn trong kịch bản của người đạo diễn - Làm đủ thứ nghề, nhập đủ thứ vai, riết rồi sự nhập vai trở nên tự nhiên, như người ta đói ăn khát uống, thờ để sống....

Đôi khi Bản bâng khuâng tự hỏi “Minh là Ai?”, sau đó vẫn chẳng biết mình là ai.

Chiều đang xuống, ánh hoàng hôn rút nhanh như chạy trốn dương trần - Bản chơ vơ trong ánh hoàng hôn ấy và thấy mình quanh quẩn - Xứ Mỹ sắp đổi giờ. Người Mỹ tuân thủ đồng hồ, tránh mọi suy nghĩ, mọi tính toán và hệ lụy có liên quan đến đời sống con người - Thà cả nước đồng loạt vặn cái kim chỉ con số trên đồng

hồ, còn hơn phải nhìn theo tọa độ ánh sáng chiếu trên mặt đất. Có lẽ thế cũng tốt. Lãng nhãng dây dưa cũng lắm phiền!!

Ngồi trên bậc cửa, Bản ý thức hôm nay mình là một cựu quân nhân Quân Lực Cộng Hòa đi sang Mỹ theo diện HO. Khi nhập vai này, Bản được trải qua một vài trại cải tạo Saigon, Hà Nội,... Có giấy chứng nhận học tập cải tạo và có giấy xuất trại sau khi đã học đủ số thời gian. Như bao cựu sĩ quan cải tạo khác.

Bản trở về, kiếm sống bằng nghề tự do như: kiêng vắc mướn, đập xích lô, chạy xe ba bánh, vá xe dọc đường,... Để nuôi một thằng con cù bơ cù bất, vì vợ bỏ trong thời gian cải tạo.

Bản, hiền hòa an phận, chẳng mấy khi cười và cực kỳ ít nói - Một vài người cảm thương cảnh gà trống nuôi con, đến gọi chuyện hỏi han - Bản làm lì đến độ họ chán nản bỏ đi kèm theo tiếng chếp miệng thờ dãi:

- Tội nghiệp... cải tạo về, mất vợ... giờ phải làm mọi thứ để nuôi con!

Bản nghe không biết bao nhiêu lần câu ấy và luôn luôn giữ bộ mặt lạnh như tiền.

Cho đến một buổi sáng đẹp trời, người ta thấy sắc mặt Bản tươi hơn, quần áo sạch sẽ thơm tạt hơn, tay dắt thằng con đi từ buổi sáng. Hôm ấy trời trải nắng vàng tươi trong con hẻm gập ghềnh xi măng vá vữa... Vài vũng nước ngập xinh trong khu xóm như nhạt màu hơn. Bản không làm việc nguyên ngày hôm ấy - Người ta xàm xì, dòm ngó. Bản vẫn nét mặt làm lì im lặng, không cảm giác... Cho đến hơn một tháng sau, hai cha con Bản chào từ giã chòm xóm để đi Mỹ theo diện HO.

Bản đã đóng trọn vai trò của người sĩ quan học tập cải tạo trở về.

Tới Mỹ. Bản được đưa về quận Cam, nam California. Vùng Tiểu Saigon, nơi có đông cư dân người Việt tị nạn nhất trên thế giới.

Trời cuối năm lạnh lẽo, những cơn gió ngả nghiêng hú trên cành lá, các lá vàng kho cuộn theo chiều gió trông thật hoang tàn. Người ta bảo đó là gió Santa Ana thổi về mỗi cuối tháng Mười. Bản được một gia đình người Việt đứng ra bảo trợ. Hai vợ chồng người bảo trợ đã quá tuổi trung niên, cũng là một gia đình cựu quân nhân chế độ cũ - Ông bà Cảnh, có bốn người con đã thành đạt, đi làm việc xa nhà. Bản yên tâm với sự may mắn hay là nói cho đúng, là sự sắp xếp chu đáo của “tổ chức”. Bản làm thâm tự nhủ:

- Bây giờ chỉ còn tập quen dần với môi trường mới và chờ cơ hội để ra sức “Chống Cộng” là xong!

Ông bà Cảnh giúp đỡ Bản mọi điều cần thiết, đi xin trợ cấp, lãnh giường, nệm chăn chiếu, nồi niêu bát đĩa, làm thủ tục y tế khám sức khỏe nhập cư, thuê nhà gần đó, xin học cho thằng con và đưa đón dùm khi tan trường nữa... Tóm lại, Bản được hướng dẫn không thiếu điều gì nơi đất mới, kể cả việc thu xếp để đi học Anh văn, dự tính thi bằng lái xe, kể cả đi xin việc làm.

Ông bà Cảnh còn thân tình bảo:

- Cứ thi xong bằng lái xe, tôi cho chú mượn tiền mua một chiếc xe cũ đã dùng rồi mà lái tạm. Xứ Mỹ này mà không lái xe thì chết!

Thằng Tráng, con trai của Bản, quý mến và quấn quít ông bà Cảnh một cách tự nhiên. Nó thường tỏ vẻ khi có dịp tiếp xúc gần ông Cảnh. Nó nhỏ nhẹ:

- Con ráng học giỏi, mai mốt bác dạy con lái xe nha bác.

Những lúc đó ông Cảnh gật đầu, cái gật đầu hiền hậu đầy nhân bản

Thế rồi thời gian tuần tự nhuộm hết màu xanh và màu vàng trên vòm lá.

Cuộc sống của cha con Bản tương đối ổn.

Tráng ham học và tiến bộ. Cộng đồng người Việt không còn xa lạ nữa.

Người ta biết đến Bản vì tính tích cực và năng nổ trong cộng đồng, nhất là tinh thần chống cộng của Bản thì không chê vào đâu được. Những đêm “thấp nền”, những hôm giảng biểu ngữ “hoan hô đả đảo”, và những đóng góp âm thầm phục vụ biểu tình... không bao giờ vắng đáng dấp vô tư chịu thương chịu khó của Bản. Anh làm bất kỳ điều gì để giương cao tinh thần chống cộng của người Việt Nam.

Cộng đồng Việt Nam của Little Saigon biết đến anh về tính tích cực đó. Khi đám đông cần đến là anh tươi tỉnh sẵn sàng. Ông Cảnh lấy làm mãn nguyện về tinh thần chống cộng của người mình bảo trợ. Chính vì thế, ông càng âm thầm giúp Bản những gì ông có thể làm được để thằng Tráng có cơ hội tiến thân học hỏi nên người.

Với ông, Bản là người có lý tưởng sống, để mỗi khi trong câu chuyện hàn huyên, ông cứ mở tâm tình với Bản như với một người ruột thịt đồng chính kiến. Bản đã cho ông niềm tin về lẽ sống.

Ông Cảnh qua đây từ 1975, có lẽ ông chưa thấy ai chống cộng kiên trì như Bản. Thăng Tráng lại hiếu học và ngoan, đã cho ông cảm giác thân thương ấm áp. Ông xem nó như đứa con út trong gia đình. Đôi lần ăn cơm chung vui vẻ, ông nhỏ nhẹ hỏi Bản như hỏi một người em:

- Cuộc sống ổn định rồi, chú có nghĩ lập gia đình lần nữa hay không?

Bản nhỏ nhẹ:

- Chuyện ấy từ từ anh ạ. Em chưa tính gì đâu.

Và trong đầu Bản đang vật vờ nghĩ đến mật lệnh của bí thư chi bộ đảng giao phó hôm nào: “Phải triệt để tinh thần thiêu lập trường của họ. Phá hoại tối đa. Làm bãi hoại và hoang mang tinh thần của người dân hải ngoại. Đánh những cú hỏa mù để gây nghi ngờ, nghi hoặc lung tung. Không còn biết ai quốc gia, ai Việt cộng. Nhớ chưa”

Phải, Bản đang góp phần khuấy đảo cho tình hình rối bết. Cá nhân, bè phái, chụp mũ, chơi trò xỏ xiên nhau. Kẻ chống cộng bị vu là Việt cộng và Việt cộng thì len lỏi và hàng ngũ quốc gia. Hai ba bè phái cựa tu muốn lãnh đạo cộng đồng trong một cộng đồng người Việt Nam tị nạn.

Dùng phương tiện truyền thanh, truyền thông chửi bới lẫn nhau và thậm chí chụp mũ chính trị chỉ vì cạnh tranh thương mại. Người Việt không đoàn kết, người Việt chẳng thương nhau, người Việt ưa xé lẻ, người Việt quên những ngày mất nước đắng cay, ai cũng thích làm “ông” chẳng chịu làm “thằng. Kẻ lờ “xung vương” rồi, thì bị người chưa kịp xung vương ganh ghét... và tất cả... chỉ cần dựng một chiêu bài ấu trĩ để cô lập, để đả thương nhau “Nó là Việt cộng!” Thế là những kẻ tưởng mình có tinh thần chống cộng cứ thế mà tin. Đã thật!!!! Và kẻ bị vu cáo kia có thật là Việt cộng không... Bỏ ai mà biết.

Nắng đã tàn, những cánh hoa từ từ khép lại. Màu của hoa nhạt nhòa trong sắc chiều nhếch nhác.

Bản ngồi đó, yên lặng, cúi đầu suy nghĩ. Cái tốt bụng của ông bà Cảnh, cái tận tình dịu dặt kẻ mới sang xứ lạ, một cách thẳng thắn vô tư, bất vụ lợi, cái tín nhiệm hồn nhiên của thăng Tráng, con anh, dành cho người bảo trợ có long, đã đánh động lương tâm của một con người, một con người Việt cộng.

Bản ray rút khi nghĩ tới hành động có thể làm tổn hại gia đình ông bà Cảnh.

Thăng Tráng đang được đứng thẳng làm Người, được học hành tử tế, được tự tin và hồn nhiên trong tuổi học trò, nhờ tấm chân tình của những người xa lạ mà nó đã xem như thân thích ruột rà. Sự tín nhiệm và trong sáng của con khiến Bản một giây chột thấy lương tâm mình bất ổn, đốn hèn, choáng váng.

Vỡ kịch đời vẫn đó. Nhưng thức tỉnh của một con người nơi anh chột sáng. Dòng nước tủi hờn nơi anh chột rỉ ra khóe mắt. Dù sao anh vẫn là con người. Tắc lưỡi, Bản quyết định tìm lại chính mình. Giành lấy vai đạo diễn, chủ động thay đổi phần sau của kịch bản trong VỖ KỊCH ĐỜI:

California, tháng 4/2008.

Thân gửi anh chị Cảnh.

Thưa anh chị,

Em không thể nào nói hết lòng cảm kích của em đối với sự chân tình và lòng bao dung tốt bụng của gia đình anh chị.

Từ khi khôn lớn, bây giờ em mới biết thế nào là ấm áp tình người. Do đó em không thể nào tiếp tục đóng vai HO chống cộng tích cực và xuất sắc như anh chị đã thấy từ khi em qua Mỹ. Nhưng em vẫn nhờ anh chị tiếp tục dìu dắt và thương yêu thăng Tráng. Nó trong sáng và vô tội, rất cần được sống thật và sống có tư tưởng, nó cần được làm người, và cần biết nó là ai!? Nó không thể bất hạnh như cha của nó, sống gần hết đời người mà vẫn hoang mang không biết mình là ai cả.

Và hôm nay em không muốn mơ hồ nữa.

Anh ạ, em chính là một cán binh Việt cộng, được tổ chức của Việt cộng đưa sang Mỹ để làm công việc chống cộng kịch liệt, để trà trộn vào cái cộng đồng người Việt tị nạn nhiều nhưong, a dua, hời hợt, nhỏ bé... lại đáng thương, vì chỉ biết ham danh ham lợi tại xứ Người.

Em của anh chị.

Kính thư,

Trần Lê Bản